

ພຣະຄຳພີ

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຕາມ ມາຣະໂກ

ສະບັບ 2010

Lao Bible Online — <http://laobible.net/>

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຮຽບຮຽງໂດຍ ມາຣະໂກ

ບົດທີ 1

ການເທດສະໜາຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະຕ໌

(ມທ 3:1-12; ລກ 3:1-18; ຢຮ 1:19-28)

1 ຕົ້ນເດີມຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ,^[1] ກໍແມ່ນຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືຂອງເອ-ຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທໍາວ່າ,

“ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄປລ່ວງໜ້າທ່ານ, ຜູ້ນັ້ນຈະຈັດແຈງທາງຂອງທ່ານໄວ້.”

3 “ແມ່ນສຽງຂອງຜູ້ຮ້ອງໃນປ່າວ່າ
‘ຈົ່ງຈັດແຈງທາງແຫ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຈົ່ງເຮັດຫົນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ໄປ.’”

4 ໂຢຮັນບັບຕິສະຕ໌ໄດ້ປະກົດຕົວໃນປ່າ ແລະໄດ້ປະກາດສົນບັບຕິສະມາກ່ຽວເລື່ອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ສໍາລັບການຍົກບາບໂທດເສຍ. 5 ຄົນທົ່ວແຂວງຢູ່ດາຍກັບຊາວກຸງເຢຣູຊາ-ເລັມທັງໝົດ ໄດ້ພາກັນອອກໄປຫາໂຢຮັນ ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ ແລ້ວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນ ໃນແມ່ນ້ຳຢໍແດນ. 6 ໂຢຮັນ ແຕ່ງກາຍດ້ວຍຜ້າຂົນໂອດໂອ ໃຊ້ສາຍໜັງຮັດແອວ ແລະກິນຕັກແຕນກັບນ້ຳເຜິ້ງປ່າເປັນອາຫານ. 7 ເພິ່ນໄດ້ປ່າວ່າປະກາດວ່າ, “ຈະມີຜູ້ມີລິດກວ່າເຮົາຜູ້ໜຶ່ງມາພາຍຫລັງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາບໍ່ສົມຄວນຈະກົມລົງແກ້ສາຍຮັດເກີບຂອງເພິ່ນ. 8 ຝ່າຍເຮົາໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ ແຕ່ສ່ວນຜູ້ນັ້ນຈະໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.”

ພຣະເຢຊູຊົງຮັບບັບຕິສະມາ

(ມທ 3:13-17; ລກ 3:21-22)

9 ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູສະເດັດມາຈາກນາຊາເຣັດ ແຂວງຄາລິເລ ແລະໄດ້ຊົງຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນ ໃນແມ່ນ້ຳຢໍແດນ. 10 ພໍພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນຈາກນ້ຳ ໃນທັນໃດນັ້ນກໍຊົງເຫັນທ້ອງຟ້າກໍາລັງແຫວກອອກ ແລະພຣະວິນຍານເໝືອນດັ່ງນົກເຂົາສະເດັດລົງມາສູ່ພຣະອົງ. 11 ແລ້ວມີພຣະສຸລະສຽງມາຈາກຟ້າສະຫວັນວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ທ່ານເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ເຮົາຊອບໃຈຫລາຍໃນທ່ານ.”

[1] ບາງສະບັບມີອີກ “ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ”

ມານທົດລອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 4:1-11; ລກ 4:1-13)

¹²ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງບັງຄັບພຣະອົງໃຫ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນປ່າກັນດານ. ¹³ທີ່ນັ້ນຊາຕານໄດ້ທົດລອງພຣະອົງເຖິງສິລິບວັນ ພຣະອົງຊົງຢູ່ຖ້າມກາງສັດປ່າ ແລະມີພວກເທວະດາມາບົວລະບັດພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນຊາວຫາປາລີຄົນ

(ມທ 4:12-22; ລກ 4:14-15; 5:1-11)

¹⁴ຄັນ ໂຢຮັນ ຖືກຈັບແລ້ວ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປຍັງແຂວງ ຄາລິເລ ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຈົ້າ. ¹⁵ແລະຊົງບອກວ່າ, “ເວລາກຳນົດມາເຖິງແລ້ວ ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ ຈົ່ງຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ແລະເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ.” ¹⁶ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດໄປຕາມແຄມທະເລສາບ ຄາລິເລ ກໍທອດພຣະເນດເຫັນ ຊີໂມນ ແລະ ອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງຊີໂມນກຳລັງຖິ້ມມອງລົງນ້ຳເພາະວ່າເຂົາເປັນຊາວຫາປາ. ¹⁷ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາແລະເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ເຈົ້າກາຍເກີດເປັນຜູ້ຫາຄົນ.” ¹⁸ທັນທີນັ້ນເຂົາກໍປະມອງຂອງເຂົາຕາມພຣະອົງໄປ. ¹⁹ເມື່ອສະເດັດໄປອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ພຣະອົງກໍທອດພຣະເນດເຫັນຢາໂກໂບລູກຊາຍຂອງ ເຊເບດາຍ ກັບ ໂຢຮັນ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວກຳລັງຝູງມອງຢູ່ໃນເຮືອ. ²⁰ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນເອົາເຂົາ ເຂົາຈຶ່ງປະເຊເບດາຍພໍ່ຂອງເຂົາກັບລູກຈ້າງໄວ້ໃນເຮືອແລະໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ.

ຊາຍທີ່ມີຜີຖ່ອຍຮ້າຍສິ່ງ

(ລກ 4:31-37)

²¹ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ກາເປນາອູນ ພ້ອມກັບພວກຂອງພຣະອົງແລະເມື່ອເຖິງວັນສະບາໂຕ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປສົ່ງສອນໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາ. ²²ຄົນທັງຫລາຍກໍປະຫລາດໃຈໃນການສອນຂອງພຣະອົງ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງສົ່ງສອນເຂົາເໝືອນຜູ້ມີສິດອຳນາດ ບໍ່ເໝືອນພວກນັກທຳ. ²³ຂະນະນັ້ນໃນໂຮງທຳມິຄົນທີ່ມີຜີຖ່ອຍຮ້າຍສິ່ງຢູ່ ແລະໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ²⁴“ ເຢຊູ ໄທນາຊາເຮັດເອີຍ, ທ່ານມາຫຍັງກ່ຽວກັບພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ ທ່ານມາທຳລາຍພວກເຮົາຫລື ທ່ານແມ່ນຜູ້ໃດພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວ ທ່ານຄືຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.” ²⁵ພຣະເຢຊູຊົງຫ້າມມັນວ່າ, “ມິດແມ ອອກຈາກຄົນນີ້ເສຍ.” ²⁶ແລະເມື່ອຜີຖ່ອຍຮ້າຍເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນຊັກແລະຮ້ອງສຽງດັງແລ້ວ ມັນກໍອອກຈາກລາວໄປ. ²⁷ຄົນທັງປວງກໍຶງດັບປະຫລາດໃຈຫລາຍ ຈົ່ງຖາມກັນວ່າ, “ການນີ້ເປັນຢ່າງໃດໜີ ຄົງເປັນຄວາມສັ່ງສອນໃໝ່ແທ້ ທ່ານສົ່ງຜີຖ່ອຍຮ້າຍດ້ວຍລິດອຳນາດແລະມັນກໍຍອມຟັງ.” ²⁸ເມື່ອນັ້ນກິຕິສັບຂອງພຣະອົງກໍຊ່າອອກໄປທົ່ວເຂດທີ່ອ້ອມແຂວງ ຄາລິເລນັ້ນ.

ພຣະເຢຊູຊົງໂຕດຫລາຍຄົນໃຫ້ດີພະຍາດ

(ມທ 8:14-17; ລກ 4:37-41)

²⁹ເມື່ອສະເດັດອອກຈາກໂຮງທໍ່ແລ້ວ ພຣະອົງກັບພວກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ

ຂອງຊີໂມນ ແລະອັນເດອາ ພ້ອມກັບຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ. ³⁰ແມ່ເມຍຂອງຊີໂມນ ນອນໄຂ້ຢູ່ ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາຈຶ່ງມາທູນພຣະອົງໃຫ້ຊາບດ້ວຍເລື່ອງຂອງນາງ. ³¹ແລ້ວພຣະອົງກໍສະເດັດໄປ ຈັບມືນາງໃຫ້ລູກຂຶ້ນ ແລະອາການໄຂ້ກໍຫາຍ ນາງຈຶ່ງບົວລະບັດພຣະອົງພ້ອມທັງພວກຂອງ ພຣະອົງ. ³²ແລະພໍ່ຕາເວັນຕົກ ເມື່ອຄໍ່າແລ້ວເຂົາໄດ້ພາບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະທີ່ມີຜິຮ້າຍສິ່ງ ມາຫາພຣະອົງ. ³³ແລະຄົນທັງເມືອງກໍພາກັນມາອັງອໍຢູ່ໜ້າປະຕູ. ³⁴ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໂຜດຄົນທີ່ ເຈັບປ່ວຍດ້ວຍພະຍາດຕ່າງໆ ໃຫ້ດີຫລາຍຄົນ ແລະຊົງຂັບໄລ່ຜິຮ້າຍຫລາຍໂຕອອກເສຍ ສ່ວນຜິຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນພຣະອົງບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ປາກເພາະວ່າມັນຮູ້ຈັກພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູສະເດັດອອກໄປປະກາດ

(ລກ 4:42-44)

³⁵ກ່ອນຮຸ່ງເຮົາເວລາຍັງມືດຢູ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນສະເດັດອອກໄປຍັງປ່າປ່ອນສະຫງັດ ແລະຊົງອ້ອນວອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ³⁶ຝ່າຍຊີໂມນ ແລະພວກທີ່ຢູ່ດ້ວຍກັນກໍຕາມຫາພຣະອົງ. ³⁷ເມື່ອພົບ ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງທູນວ່າ, “ຄົນທັງຫລາຍກໍຊອກຫາທ່ານຢູ່.” ³⁸ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ໃຫ້ເຮົາ ທັງຫລາຍໄປໃນເຂດບ້ານເມືອງໃກ້ຄຽງ ເພື່ອເຮົາຈະປະກາດທີ່ນັ້ນດ້ວຍ ເພາະເຫດການນີ້ ແຫລະ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ອອກມາ.” ³⁹ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປປະກາດໃນໂຮງທໍາຂອງເຂົາຕະຫລອດ ທົ່ວແຂວງຄາລີເລ ແລະໄດ້ຂັບໄລ່ຜິຫລາຍໂຕອອກເສຍ.

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນຂີ້ທູດໃຫ້ດີສະອາດ

(ມທ 8:1-4; ລກ 5:12-16)

⁴⁰ຄົນຂີ້ທູດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ມາຫາພຣະອົງຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງໂຜດຊ່ອຍ ລາວໄດ້ຄຸເຂົ້າລົງທູນວ່າ, “ຖ້າທ່ານພໍໃຈກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດີສະອາດໄດ້.” ⁴¹ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງມີພຣະໄທສົງສານ ຄົນນັ້ນ ແລ້ວຊົງຢູງດພຣະທັດອອກຖືກລາວຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວ ຈົ່ງດີສະອາດເສຍ.” ⁴²ແລະໃນທັນໃດນັ້ນພະຍາດຂີ້ທູດກໍຫາຍ ແລະຄົນນັ້ນກໍສະອາດ. ⁴³ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງຄົນ ນັ້ນຢ່າງເຂັ້ມແຂງໃຫ້ໜີໄປທັນທີ, ⁴⁴ໂດຍຊົງບອກວ່າ, “ເຈົ້າຈຶ່ງລະວັງ ຢ່າບອກສິ່ງໃດໃຫ້ຜູ້ໃດ ພັງ ແຕ່ຈຶ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ປະໂລຫິດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ເພື່ອເປັນ ຫລັກຖານຕໍ່ເຂົາວ່າເຈົ້າດີສະອາດແລ້ວ.” ⁴⁵ແຕ່ຄົນນັ້ນ ເມື່ອອອກໄປແລ້ວກໍຕັ້ງຕົ້ນປ່າວຮ້ອງ ຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ເລື່ອງນັ້ນຊ່າລືໄປ ຈົນພຣະອົງຈະສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງໂດຍເປີດເຜີຍຕໍ່ ໄປບໍ່ໄດ້ ແຕ່ປະທັບຢູ່ພາຍນອກໃນປ່ອນສະຫງັດຕ່າງໆ ແລະມີຄົນຈາກທຸກທີ່ທຸກປ່ອນມາຫາ ພຣະອົງ.

ບົດທີ 2

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນເປີຍໃຫ້ດີປົກກະຕິ

(ມທ 9:1-8; ລກ 5:17-26)

¹ຄັນລ່ວງໄປບໍ່ເທິງ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາໃນເມືອງກາເປນາອູມອີກ ແລະຄົນທັງຫລາຍໄດ້ ຍິນຂໍາວ່າພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ເຮືອນ. ²ຂະນະນັ້ນມີຄົນຫລວງຫລາຍມາໂຮມກັນຈົນບໍ່ມີປ່ອນຢູ່

ແມ່ນຈະເຂົ້າໄປໃກ້ປະຕູກໍບໍ່ໄດ້ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວພຣະທຳໃຫ້ເຂົາຟັງ. ³ສ່ວນຄົນຈຳພວກ ຫຼິງໄດ້ນຳຄົນເປັນຜູ້ຫຼິງມາຫາພຣະອົງມີສີຄົນຫາມ. ⁴ເມື່ອເຂົາເຂົ້າໄປເຖິງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເພາະ ຄົນຫລາຍ ເຂົາຈຶ່ງຮື້ຫລັງຄາຊີ່ບ່ອນພຣະອົງປະທັບນັ້ນ ເມື່ອຮື້ເປັນປ່ອງແລ້ວ ເຂົາກໍຢ່ອນບ່ອນ ນອນທີ່ຄົນເປັນນອນຢູ່ນັ້ນລົງ. ⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ກໍຊົງກ່າວແກ່ຄົນ ເປັນນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະໄພແລ້ວ.” ⁶ແຕ່ມີພວກນັກທຳບາງຄົນນັ່ງຢູ່ ທີ່ນັ້ນໄດ້ຄິດໃນໃຈວ່າ, ⁷“ເປັນຫຍັງຄົນນີ້ຈຶ່ງເວົ້າແນວນັ້ນ ເປັນການໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າແທ້ ໃຜຈະຍົກຄວາມຜິດບາບໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.” ⁸ແລະໃນທັນໃດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບໃນພຣະໄທວ່າເຂົາກຳລັງຄິດໃນໃຈຢ່າງນັ້ນ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນໃດທ່ານ ທັງຫລາຍຈຶ່ງຄິດໃນໃຈຢ່າງນີ້. ⁹ທີ່ຈະບອກແກ່ຄົນເປັນນັ້ນວ່າ, ‘ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະໄພ ແລ້ວ’ ຫລືຈະບອກວ່າ ‘ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າຢ່າງໄປ’ ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນ. ¹⁰ແຕ່ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີສິດອຳນາດໃນໂລກໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບ ໄດ້” ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ຄົນເປັນນັ້ນວ່າ, ¹¹“ເຮົາສັ່ງເຈົ້າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງ ເຈົ້າໄປບ້ານເສຍ.” ¹²ຄົນເປັນກໍລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງຕົນອອກໄປຕໍ່ໜ້າຄົນທັງປວງ ທັນທີ ເຂົາທັງປວງກໍຽດປະຫລາດໃຈຫລາຍຈຶ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າແລະເວົ້າວ່າ, “ເຮົາບໍ່ເຄີຍ ເຫັນຢ່າງນີ້ຈັກເທື່ອ.”

ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນເລວີ

(ມທ 9:9-13; ລກ 5:27-32)

¹³ຝ່າຍພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປຕາມແຄມທະເລສາບອີກ ປະຊາຊົນທັງປວງກໍມາຫາ ພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງສອນເຂົາ. ¹⁴ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດໄປນັ້ນ ກໍຊົງເຫັນ ເລວີລູກ ອາລາຟາຍນັ່ງຢູ່ດ່ານພາສີ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” ເພິ່ນກໍລຸກຂຶ້ນ ຕາມພຣະອົງໄປ. ¹⁵ເມື່ອພຣະອົງປະທັບສະເຫວີຍອາຫານຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເລວີ ມີຄົນເກັບພາສີ ແລະຄົນນອກສິນທຳຫລາຍຄົນ ນັ່ງຮ່ວມໂຕະກັບ ພຣະເຢຊູ ແລະພວກສິດຂອງພຣະອົງເພາະມີ ຄົນຕິດຕາມພຣະອົງໄປຫລາຍ. ¹⁶ແລະມີພວກນັກທຳຝ່າຍຟາຣີຊາຍ ເມື່ອເຫັນພຣະອົງຊົງສະ- ເຫວີຍອາຫານກັບຄົນນອກສິນທຳແລະຄົນເກັບພາສີ ໄດ້ທ້ວງຖາມພວກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານ ເພິ່ນຈຶ່ງຍອມຮັບປະທານຮ່ວມກັບຄົນນອກສິນທຳແລະຄົນເກັບພາສີ.” ¹⁷ຄົນ ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຄົນທີ່ສະບາຍບໍ່ຕ້ອງການໝໍຍາ ແຕ່ຄົນເຈັບ ຕ້ອງການໝໍ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະເອີ້ນເອົາຄົນສິນທຳ ແຕ່ມາເອີ້ນເອົາຄົນນອກສິນທຳ.”

ບັນຫາການຖືສິນອົດອາຫານ

(ມທ 9:14-17; ລກ 5:33-39)

¹⁸ມີພວກສິດຂອງ ໂຢຮັນ ແລະພວກຟາຣີຊາຍກໍກຳລັງຖືສິນອົດອາຫານ ແລ້ວມີບາງຄົນມາທູນ ພຣະອົງວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກສິດຂອງ ໂຢຮັນ ແລະສິດຂອງ ຟາຣີຊາຍ ເຄີຍຖືສິນອົດອາຫານ ແຕ່ພວກສິດຂອງທ່ານບໍ່ຖື.” ¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າປາວຍັງຢູ່ນຳເຂົາ ພວກ ເພື່ອນຂອງເຈົ້າປາວນັ້ນຈະຖືສິນອົດອາຫານຢູ່ບໍ່ໄດ້ຕື່ ເຈົ້າປາວຢູ່ນຳເຂົານານເທົ່າໃດ ເຂົາຈະຖື

ສິນອົດອາຫານນານເທົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້. ²⁰ແຕ່ຈະມີວັນໜຶ່ງເຈົ້າບ່າວຕ້ອງຖືກຍົກຍ້າຍຈາກເຂົາໄປເມື່ອນັ້ນແຫລະ ເຂົາຈິ່ງຈະຖືສິນອົດອາຫານ. ²¹“ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເອົາຕ່ອນຜ້າໃໝ່ມາຕາບເສື້ອເກົ່າ ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ ເມື່ອຕ່ອນຜ້າໃໝ່ນັ້ນທົດກໍຈະເຮັດໃຫ້ເສື້ອເກົ່ານັ້ນຂາດ ແລະບ່ອນຂາດນັ້ນກໍຈະກວ້າງອອກອີກ. ²²ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາເຫລົ້າແວງໃໝ່ມາໃສ່ໄວ້ໃນຖົງໜັງເກົ່າ ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນເຫລົ້າແວງໃໝ່ກໍຈະເຮັດໃຫ້ຖົງໜັງນັ້ນຂາດໄປ ທັງເຫລົ້າແວງແລະຖົງໜັງກໍຈະເສຍໄປນຳກັນ ແຕ່ເຫລົ້າແວງໃໝ່ຕ້ອງໃສ່ໄວ້ໃນຖົງໜັງໃໝ່.”

ບັນຫາການຖືກົດວັນຊະບາໂຕ

(ມທ 12:1-8; ລກ 6:1-5)

²³ຢູ່ມາໃນວັນຊະບາໂຕວັນໜຶ່ງ ພຣະອົງກຳລັງສະເດັດຜ່ານທົ່ງນາໄປ ແລະເມື່ອພວກສິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຕິດຕາມໄປ ກໍຕັ້ງຕົ້ນເດັດເອົາຮວງເຂົ້າໄປນຳ. ²⁴ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍຈິ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເປັນແນວໃດພວກສິດຂອງທ່ານຈິ່ງເຮັດຜິດຕໍ່ກົດຂອງວັນຊະບາໂຕ.” ²⁵ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຈັກເທື່ອຫລື ຊຶ່ງດາວິດໄດ້ເຮັດເມື່ອອິດຢາກຂາດອາຫານ ທັງທ່ານແລະພັກພວກຂອງຕົນ. ²⁶ຄືຄາວເມື່ອອາບິອາທາເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ດາວິດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຮັບປະທານເຂົ້າຈີ່ທີ່ຕັ້ງຖວາຍຕໍ່ພຣະພັກທີ່ພຣະບັນຍັດຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຜກິນ ເວັ້ນແຕ່ພວກປະໂລຫິດເທົ່ານັ້ນ ແລະຊ້າຍັງຍິ່ນໃຫ້ພັກພວກຮັບປະທານເໝືອນກັນ.” ²⁷ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ວັນຊະບາໂຕຊົງຕັ້ງໄວ້ເພື່ອມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນຊົງສ້າງມະນຸດໄວ້ສຳລັບວັນຊະບາໂຕ. ²⁸ເພາະເຫດນັ້ນບຸດມະນຸດຈິ່ງເປັນເຈົ້າຂອງວັນຊະບາໂຕເໝືອນກັນ.

ບົດທີ 3

ຊາຍມີລີບເບື້ອງໜຶ່ງ

(ມທ 12:9-14; ລກ 6:6-11)

¹ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບເຂົ້າໂຮງທຳມະເທດສະໜາອີກ ແລະທີ່ນັ້ນມີຄົນໜຶ່ງມີເບື້ອງໜຶ່ງລີບ. ²ເຂົາຊອມເບິ່ງວ່າພຣະອົງຈະຊົງໂຜດໃຫ້ຄົນນັ້ນດີໃນວັນຊະບາໂຕ ຫລືເພື່ອເຂົາຈະພ້ອງພຣະອົງໄດ້. ³ສ່ວນພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຄົນມີລີບວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂົ້ນມາຍືນຂ້າງໜ້າສາ.” ⁴ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ໃນວັນຊະບາໂຕຄວນຈະເຮັດການດີຫລືຄວນຈະເຮັດການຮ້າຍ ຈະເອົາຊີວິດໄວ້ຫລືຈະຕັດຊີວິດເສຍ” ແຕ່ເຂົາກໍມັດຢູ່. ⁵ເມື່ອທອດພຣະເນດເບິ່ງອ້ອມເຂົາດ້ວຍຄວາມເຄືອງພຣະໄທ ພຣະອົງກໍເປັນທຸກພຣະໄທເພາະໃຈເຂົາແຂງກະດ້າງປົກຕັນ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຄົນມີລີບນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຢຽດມືອອກ” ຄົນນັ້ນກໍຢຽດມືອອກ ແລະມືຂອງຕົນກໍດີເປັນປົກກະຕິ. ⁶ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍຈິ່ງໄດ້ອອກໄປ ແລະໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາໄດ້ປົກສາກັນກັບພັກພວກຂອງເຮໂຣດເຖິງເລື່ອງພຣະອົງວ່າ ຈະເຮັດຢ່າງໃດຈິ່ງຈະຂ້າພຣະອົງໄດ້.

ປະຊາຊົນທັງຫລາຍແຄມຝັ່ງທະເທສາບ

⁷ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູ ສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປສູ່ທະເລສາບ ພ້ອມກັບພວກສິດຂອງພຣະອົງ

ແລະຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍຈາກແຂວງ ຄາລິເລ ໄດ້ຕາມໄປ ທັງຈາກແຂວງຢູດາຍ, ⁸ຈາກກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ, ຈາກເມືອງອິດູມາຍ, ຈາກແມ່ນ້ຳຢໍແດນຟາກຕາເວັນອອກ, ແລະຈາກອ້ອມເອ້ມ ເມືອງຕີເຣກັບຊິໂດນ ພວກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ເພາະເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງ ກະທຳຢູ່ນັ້ນ. ⁹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງພວກສິດໃຫ້ເອົາເຮືອນ້ອຍມາຄອຍຮັບພຣະອົງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ປວງ ຊົນບຸງດພຣະອົງ. ¹⁰ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຜດຫລາຍຄົນໃຫ້ດີພະຍາດ ຈົນບັນດາຜູ້ມີພະ ຍາດຕ່າງໆ ໄດ້ບຸງດກັນເຂົ້າຫາພຣະອົງເພື່ອຈະຈັບບາຍພຣະອົງ. ¹¹ແລະຜີຖ່ອຍຮ້າຍທີ່ສົງຢູ່ ໃນຄົນຫລາຍຄົນນັ້ນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນພຣະອົງກໍໄດ້ໝູບລົງຂາບພຣະອົງແລ້ວຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານ ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.” ¹²ຝ່າຍພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງຫ້າມຢ່າງເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ມັນປະກາດ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູຊົງເລືອກຕັ້ງສາວົກສິບສອງຄົນ

(ມທ 10:1-4; ລກ 6:12-16)

¹³ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນພູເຂົາ ແລະພໍພຣະໂທຈະເອີ້ນຜູ້ໃດມາພຣະອົງກໍຊົງເອີ້ນຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ມາຫາພຣະອົງ. ¹⁴ພຣະອົງຊົງຕັ້ງສິດສິບສອງຄົນໄວ້ [ຈຶ່ງຊົງເອີ້ນເຂົາວ່າອັກຄະ ສາວົກ] ໃຫ້ຢູ່ກັບພຣະອົງເພື່ອຊົງໃຊ້ເຂົາໄປປະກາດ. ¹⁵ແລະຊົງໃຫ້ມີອຳນາດຂັບໄລ່ຜີອອກໄດ້. ¹⁶[ສິບສອງຄົນນີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້] ຄືຊີໂມນທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານຊື່ອີກວ່າເປໂຕ. ¹⁷ແລະ ຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍ ກັບ ໂຢຣັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ (ທັງສອງຄົນນີ້ ພຣະອົງຊົງປະທານຊື່ ອີກວ່າ ໂບອະເນເຄແປວ່າຄົນໃຈຮຸນແຮງ), ¹⁸ອັນເດອາ, ຟິລິບ, ບາຣະໂທໂລມາຍ, ມັດທາຍ, ໂທມາ, ຢາໂກໂບລູກອາລາຟາຍ, ຫາດາຍ, ຊີໂມນ ພັກຊາດນິຍົມ, ¹⁹ແລະຢູດາອິສະກາຣີ- ອິດ ຜູ້ໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ.

ພຣະເຢຊູກັບເບເອນເຊບຸບ

(ມທ 12:22-32; ລກ 11:14-23; ລກ 12:10)

²⁰ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບຄືນທີ່ຢູ່ແລະປະຊາຊົນກໍມາອັງອໍກັນ ຈົນພຣະເຢຊູກັບພວກ ສາວົກຂອງພຣະອົງຮັບປະທານອາຫານບໍ່ໄດ້. ²¹ເມື່ອຍາດມິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນເຫດການນັ້ນ ເຂົາກໍອອກໄປເພື່ອຈະຈັບພຣະອົງໄວ້ ເພາະເຂົາຄິດວ່າເພິ່ນເສຍຈິດແລ້ວ. ²²ພວກນັກທຳຊົງລົງ ມາຈາກກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຜູ້ນີ້ມີຜີເບເອນເຊບຸບສົງຢູ່” ແລະ “ທີ່ເພິ່ນຂັບໄລ່ຜີອອກ ໄດ້ກໍເພາະໃຊ້ອຳນາດນາຍຜີນັ້ນ.” ²³ຝ່າຍພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເອີ້ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາກ່າວແກ່ເຂົາເປັນ ຄຳອຸປະມາວ່າ, “ຊາຕານ ຈະຂັບໄລ່ຕົວມັນເອງໃຫ້ອອກໄດ້ຢ່າງໃດ. ²⁴ຖ້າອານາຈັກໃດເກີດ ແຕກແຍກຈາກກັນແລ້ວ ອານາຈັກນັ້ນຈະຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ບໍ່ໄດ້. ²⁵ຖ້າຄົວເຮືອນໃດເກີດແຕກແຍກ ຈາກກັນ ຄົວເຮືອນນັ້ນຈະຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ບໍ່ໄດ້. ²⁶ແລະຖ້າຊາຕານ ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຕົວມັນເອງແລະແຕກ ແຍກກັນ ມັນກໍຕັ້ງຢູ່ບໍ່ໄດ້ ມີແຕ່ຈະສູນທາຍໄປ. ²⁷ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຄົນແຂງ- ແຮງ ແລະບຸ້ນເອົາຊັບໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຈະມັດຄົນແຂງແຮງນັ້ນໄວ້ເສຍກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງຈະບຸ້ນເຮືອນ ນັ້ນໄດ້. ²⁸ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄວາມຜິດບາບທຸກຢ່າງກັບຄຳໝັ້ນປະ- ໝາດທີ່ເຂົາກ່າວນັ້ນ ຈະຊົງໄຜດໃຫ້ອະໄພແກ່ມະນຸດໄດ້. ²⁹ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະກ່າວຄຳໝັ້ນປະມາດ

ຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈະຊົງໂຜດໃຫ້ອະໄພແກ່ຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ ແຕ່ຜູ້ນັ້ນຈະມີໂທດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.” ³⁰ທີ່ຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນກໍເພາະເຂົາກ່າວວ່າ, “ເພິ່ນມີຜິຮ້າຍສິງຢູ່.”

ມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 12:46-50; ລກ 8:19-21)

³¹ເວລານັ້ນມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງມາຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ ແລ້ວໃຊ້ຄົນເຂົ້າໄປທູນເຊີນພຣະອົງ. ³²ແລະປະຊາຊົນກໍນັ່ງອ້ອມພຣະອົງ ເຂົາຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງທ່ານມາຫາທ່ານ ຄອຍຢູ່ຂ້າງນອກ.” ³³ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ໃຜເປັນມານດາແລະເປັນນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ.” ³⁴ພຣະອົງທອດພຣະເນດຄົນທັງປວງທີ່ນັ່ງຢູ່ອ້ອມ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ຄືມານດາແລະນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ. ³⁵ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດຈະເຮັດຕາມນໍ້າພຣະໂທພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນນ້ອງຊາຍ, ນ້ອງສາວ, ແລະເປັນມານດາຂອງເຮົາ.”

ບົດທີ 4

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານພືດ

(ມທ 13:1-9; ລກ 8:4-8)

¹ແລ້ວພຣະອົງຊົງຕັ້ງຕົ້ນສັ່ງສອນຢູ່ແຄມທະເລອີກ ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ພາກັນມາຫາພຣະອົງ ຈົນພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າປະທັບໃນເຮືອທີ່ທະເລ ແລະປະຊາຊົນຢູ່ບົກແຄມຝັ່ງ. ²ພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນເຂົາຫລາຍປະການເປັນຄໍາອຸປະມາ ແລະໃນການສອນນັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ³“ຈົ່ງຟັງເທີນ ມີຄົນໜຶ່ງອອກໄປຫວ່ານພືດ. ⁴ແລະເມື່ອກໍາລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນລາງເມັດກໍຕົກຕາມທາງແລ້ວນີກກໍມາກິນເສຍ. ⁵ລາງເມັດກໍຕົກໃສ່ບ່ອນຫິນຫລາຍດິນໜ້ອຍຈົ່ງອອກຂຶ້ນໂລດເພາະດິນບໍ່ເລິກ. ⁶ເມື່ອຕາເວັນອອກມາກໍແທ້ມ ຈົ່ງຫຼ່ວແຫ້ງໄປເພາະບໍ່ມີຮາກ. ⁷ລາງເມັດກໍຕົກກາງພຸ່ມໜາມ ໜາມກໍປົ່ງຂຶ້ນຫຸ້ມຮັດເສຍ ຈົ່ງບໍ່ເກີດຜົນ. ⁸ລາງເມັດກໍຕົກໃສ່ດິນດີ ແລ້ວອອກງາມຈະເລີນຂຶ້ນ ເກີດຜົນໄດ້ສາມສິບຕໍ່, ຫົກສິບຕໍ່, ແລະຮ້ອຍຕໍ່.” ⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຜູ້ໃດມີຫຼຸຢາກຟັງ ຈົ່ງຟັງເອົາ.”

ຈຸດປະສົງຂອງຄໍາອຸປະມາ

(ມທ 13:10-17; ລກ 8:9-10)

¹⁰ເມື່ອຫວ້າງຄົນແລ້ວ ພວກທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງພ້ອມດ້ວຍສາວົກສືບສອງຄົນ ໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງເຖິງເລື່ອງຄໍາອຸປະມາ. ¹¹ພຣະອົງຈົ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຂໍຄວາມລັບເລິກເລື່ອງລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງໂຜດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ໄດ້ແຕ່ຝ່າຍຄົນນອກນັ້ນ ບັນດາຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ຈະແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ດ້ວຍຄໍາອຸປະມາທັງໝົດ.

¹²ເພື່ອ,
‘ເຂົາເບິ່ງແລ້ວເບິ່ງອີກ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນ
ແລະຟັງແລ້ວຟັງອີກ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ
ຢ້ານວ່າເຂົາຈະຫັນກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ

ແລະຈະຮັບການຊົງອະໄພ'

ພຣະເຢຊູຊົງອະທິບາຍຄຳອຸປະມາເລື່ອງຄົນຫວ່ານພິດ

(ມທ 13:18-23; ລກ 8:11-15)

¹³ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຄຳອຸປະມານັ້ນພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລື ແລ້ວພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຄຳອຸປະມາທັງປວງນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ. ¹⁴ຜູ້ຫວ່ານນັ້ນກໍຫວ່ານພຣະທຳ ເມັດທີ່ຕົກຕາມທາງນັ້ນໄດ້ແກ່ພຣະທຳທີ່ຫວ່ານແລ້ວ. ¹⁵ແລະເມື່ອບຸກຄົນໃດຟັງແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນຊາຕານກໍມາຊົງເອົາພຣະທຳທີ່ຫວ່ານໃນໃຈເຂົານັ້ນໄປເສຍ. ¹⁶ແລະເມັດທີ່ຕົກບ່ອນມີຫົນຫລາຍນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳກໍຮັບເອົາຫົນທີ່ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ¹⁷ແຕ່ບໍ່ມີຮາກໃນຕົວເອງ ຈົ່ງຫົນຢູ່ຊົ່ວຄາວ ແລະເມື່ອເກີດຄວາມຍາກລຳບາກຫລືການຂົ່ມເຫງເພາະພຣະທຳນັ້ນ ຕົນກໍທີ່ຖອຍໃຈທັນທີ. ¹⁸ແລະເມັດທີ່ຕົກກາງພູມໜາມໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳ. ¹⁹ແລ້ວຄວາມກັງວົນຕາມທຳມະດາໂລກ ແລະຄວາມຫລອກລວງແຫ່ງຊັບສົມບັດກັບຄວາມໂລບໃນສິ່ງອື່ນໆ ໄດ້ເຂົ້າມາຫຸ້ມຮັດພຣະທຳນັ້ນເສຍ ຈົ່ງບໍ່ເກີດຜົນ. ²⁰ສ່ວນເມັດທີ່ຕົກໃນດິນດີນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳແລະຮັບໄວ້ ຈົ່ງເກີດຜົນໄດ້ສາມສິບຕໍ່, ຫົກສິບຕໍ່, ແລະຮ້ອຍຕໍ່.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງໂຄມໄຟ

(ລກ 8:16-18)

²¹ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຂົາບໍ່ທ່ອນເອົາໂຄມໄຟມາເພື່ອຕັ້ງໄວ້ລຸ່ມບູງ ຫລືລຸ່ມຕຽງນອນຕີ້ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕັ້ງໄວ້ເທິງເຄື່ອງຮອງຕົນໂຄມຫລື. ²²ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຊືອງໄວ້ຈະຕ້ອງປະກົດແຈ້ງ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ປິດບັງໄວ້ຈະຕ້ອງເປີດເຜີຍອອກ. ²³ຖ້າໃຜມີຫຼຸຍາກ ໃຫ້ຟັງເອົາສາ.” ²⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຟັງ ທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ຈະຊົງຕວງໃຫ້ທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ ທັງຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ອີກ. ²⁵ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອີກ ແຕ່ຜູ້ໃດບໍ່ມີ ເຖິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນເສຍ.”

²⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າປຽບເໝືອນຄົນໜຶ່ງທີ່ຫວ່ານກຳລັງໃນດິນ. ²⁷ແລ້ວກາງຄືນກໍນອນຫລັບ ກາງເວັນກໍຕື່ນຂຶ້ນ ຝ່າຍກຳລັງນັ້ນມັນງອກຈະເລີນຂຶ້ນຢ່າງໃດລາວກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ. ²⁸ເພາະຂີ້ດິນເອງເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນຄືເປັນລຳຕົ້ນກ່ອນ ພາຍຫລັງກໍອອກຮວງແລ້ວກໍມີເມັດເຕັມຮວງ. ²⁹ຄັນສຸກແລ້ວລາວກໍໃຊ້ຄົນໄປກຽວທັນທີ ເພາະວ່າເຖິງລະດູກຽວແລ້ວ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງແກ່ນຜັກກາດ

(ມທ 13:31-32; ລກ 13:18-19)

³⁰ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະປຽບເໝືອນສິ່ງໃດ ຫລືຈະສະແດງດ້ວຍຄຳອຸປະມາຢ່າງໃດ. ³¹ກໍປຽບເໝືອນແກ່ນຜັກກາດເມັດໜຶ່ງ ເມື່ອຫວ່ານເມັດລົງໃນດິນກໍ

ນ້ອຍກວ່າເມັດທັງປວງທົ່ວໂລກ. ³²ແຕ່ເມື່ອຫວ່ານແລ້ວກໍ່ງອກຈະເລີນໃຫຍ່ຂຶ້ນກວ່າຜັກທັງປວງ^[1] ແລະແຕກກິ່ງກັນໃຫຍ່ຈົນນົກປ່າມາເຮັດຄອນຢູ່ໃນຮົ່ມນັ້ນໄດ້.”

³³ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວພຣະທໍາເປັນຄໍາອຸປະມາຢ່າງນັ້ນຫລາຍປະການໃຫ້ເຂົາຟັງຕາມທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ³⁴ແລະນອກຈາກຄໍາອຸປະມາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວກັບເຂົາ ແຕ່ເມື່ອຫວ້າງຄົນແລ້ວ ຈຶ່ງຊົງອະທິບາຍສິ່ງສາລະພັດນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກສິດຟັງແຕ່ຈໍາເພາະ.

ພຣະເຢຊູຊົງຫ້າມລົມພະຍຸ

(ມທ 8:23-27; ລກ 8:22-25)

³⁵ໃນເວລາແລງນີ້ນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈົ່ງພາກັນຂ້າມໄປຟາກນັ້ນເທາະ.” ³⁶ເມື່ອລາປະຊາຊົນແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງເຊີນພຣະອົງສະເດັດໄປໃນເຮືອທີ່ພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ນັ້ນ ແລະມີເຮືອອື່ນໆ ຫລາຍລໍາໄປພ້ອມ. ³⁷ແລ້ວລົມພະຍຸໃຫຍ່ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ແລະຟອງນໍ້າໄດ້ຊັດເຂົ້າຈົນເຮືອຈວນຈະເຕັມ. ³⁸ຝ່າຍພຣະອົງຊົງບັນທົມໝູນໝອນຫລັບຢູ່ທ້າຍເຮືອ ພວກສິດຈຶ່ງມາປຸກພຣະອົງທຸນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທ່ານບໍ່ເປັນຫ່ວງດອກຫລື ພວກຂ້ານ້ອຍກໍາລັງຈະຈົບ-ຫາຍຢູ່ແລ້ວ.” ³⁹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕື່ນຂຶ້ນຫ້າມລົມ ແລະຊົງກ່າວແກ່ທະເລວ່າ, “ມິດສະຫງົບແມ່” ແລ້ວລົມກໍ່ເຊົາ ຟອງນໍ້າກໍ່ສະຫງົບທົ່ວໄປ. ⁴⁰ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຍ້ານ ພວກທ່ານຍັງບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຫລື.” ⁴¹ຝ່າຍເຂົາກໍ່ຕົກໃຈຫລາຍແລະເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນໃຜໜີ້ ຈົນວ່າລົມແລະທະເລກໍ່ຍອມຟັງເພິ່ນ.”

ບົດທີ 5

ຄົນທີ່ຜິຮ້າຍສິ່ງ ຢູ່ເຂດແດນຊາວເຄຣາຊາຄົນດີປົກກະຕິ

(ມທ 8:28-34; ລກ 8:26-39)

¹ຝ່າຍພຣະອົງກັບພວກສິດໄດ້ຂ້າມທະເລໄປເຖິງເຂດແດນຊາວເຄຣາຊາ. ²ພໍພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນຈາກເຮືອ ກໍ່ມີຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຜິຖ່ອຍຮ້າຍສິ່ງຢູ່ໄດ້ອອກຈາກປ່າຊ້າມາພົບພຣະອົງ. ³ຄົນນັ້ນເຄີຍອາໄສຢູ່ຕາມປ່າຊ້າ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດມັດມັນໄວ້ໄດ້ ແມ່ນຈະເອົາໂສ້ລ່າມມັນໄວ້ກໍ່ບໍ່ຢູ່. ⁴ເພາະວ່າໄດ້ໃສ່ຊີກໃສ່ໂສ້ລ່າມມັນໄວ້ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ ແຕ່ໂສ້ນັ້ນມັນກໍ່ເຮັດຂາດ ແລະຊີກມັນກໍ່ເຮັດຫັກມຸ່ນໄປ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີແຮງພໍທີ່ຈະບັງຄັບມັນໄວ້. ⁵ມັນກໍ່ຮ້ອງຢູ່ເລື້ອຍຕາມປ່າຊ້າແລະທີ່ພູ-ເຂົາທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ ແລະເອົາໝາກຫິນປາດຕົວເອງ. ⁶ຄົນນັ້ນເຫັນພຣະເຢຊູແຕ່ໂກກໍ່ແລ່ນເຂົ້າມາຂາບໄຫວ້ພຣະອົງ. ⁷ແລ້ວຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນທູນວ່າ, “ເຢຊູ ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດເອີຍ, ທ່ານມາຫຍຸ້ງກົງວ່າກັບເຮົາດ້ວຍເຫດໃດ ຂໍໃຫ້ທ່ານສາບານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າວ່າຈະບໍ່ທໍາລະມານເຮົາ.” ⁸ມັນເວົ້າດັ່ງນັ້ນກໍ່ເພາະພຣະອົງຊົງບອກມັນວ່າ, “ອ້າຍຜິຖ່ອຍຮ້າຍອອກມາຈາກຄົນນີ້ແມ່.” ⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖາມວ່າ, “ມືງຊື່ຫຍັງ” ມັນຕອບວ່າ, “ຊື່ກອງທັບ

[1] ໃນປະເທດນີ້ມີຕົ້ນຜັກກາດລາງແນວສູງເຖິງສາມສີ່ແມັດ.

ເພາະພວກເຮົາມີຫລາຍຕົວນຳກັນ.” ¹⁰ມັນຈຶ່ງໜ່ວງໜ່ຽວອ້ອນວອນພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ຂັບໄລ່ມັນອອກຈາກເຂດແດນເມືອງນັ້ນ. ¹¹ມີໝູ່ຝູງໃຫຍ່ກຳລັງຫາກິນຢູ່ຕາມຈ້າຍພູນັ້ນ. ¹²ຜີເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ທູນຂໍພຣະອົງວ່າ, “ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າສິ່ງຢູ່ໃນໝູ່ຝູງນີ້ທ່ອນ” ພຣະອົງກໍຊົງອະນຸຍາດໃຫ້. ¹³ແລ້ວຜີຖ່ອຍຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງອອກໄປເຂົ້າສິ່ງຢູ່ໃນຝູງໝູ່ ໝູ່ທັງຝູງປະມານສອງພັນໂຕ ກໍຟ້າວແລ່ນລົງຈາກຕາຫລັງຊັ້ນໂຕນໃສ່ທະເລຈົມນຳຕາຍທັນທີ.

¹⁴ຝ່າຍຄົນລ້ຽງໝູນັ້ນຕ່າງຄົນຕ່າງໜີໄປ ເລົ່າເລື່ອງທັງໃນເມືອງແລະນອກເມືອງແລ້ວຄົນທັງປວງກໍອອກມາເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ. ¹⁵ເມື່ອເຂົາມາເຖິງພຣະເຢຊູກໍເຫັນຄົນທີ່ຜີທັງກອງ-ທັບສິ່ງຢູ່ນັ້ນ ນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຜ້າມີສະຕີອາລົມດີ ເຂົາຈຶ່ງມີໃຈຍ້ານ. ¹⁶ແລະພວກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນກໍເລົ່າເຫດການຊຶ່ງບັງເກີດແກ່ຄົນທີ່ມີຜີສິ່ງຢູ່ນັ້ນ ກັບເຫດການຊຶ່ງບັງເກີດແກ່ຝູງໝູ່ໃຫ້ເຂົາຟັງ. ¹⁷ຄົນທັງຫລາຍກໍຕັ້ງຕົ້ນອ້ອນວອນທູນ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງອອກໄປເສຍຈາກເຂດແດນຂອງເຂົາ. ¹⁸ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດລົງເຮືອ ຄົນທີ່ຜີສິ່ງຢູ່ແຕ່ກ່ອນນັ້ນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍຢູ່ກັບພຣະອົງ. ¹⁹ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງອະນຸຍາດ ແຕ່ຊົງກ່າວແກ່ລາວວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າເມື່ອບ້ານຫາຍາດພິນ້ອງ ແລ້ວບອກເຂົາເຖິງເລື່ອງເຫດການອັນໃຫຍ່ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດແກ່ເຈົ້າແລະຊົງພຣະເມດຕາແກ່ເຈົ້າແລ້ວ.” ²⁰ຝ່າຍຄົນນັ້ນກໍທູນລາແລ້ວຕັ້ງຕົ້ນປະກາດໃນແຂວງເດກາໂປລີ ເຖິງເຫດການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໂຜດແກ່ຕົນແລະຄົນທັງປວງກໍງົດປະຫລາດໃຈຫລາຍ.

ລູກສາວຂອງຢາອີໂຣ ແລະຍິງທີ່ຍື່ນຈັບເຄື່ອງທົງຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 9:18-26; ລກ 8:40-56)

²¹ຄັນ ພຣະເຢຊູ ສະເດັດລົງເຮືອຂ້າມຟາກກັບໄປແລ້ວ ມີຄົນຫລວງຫລາຍມາຫາພຣະອົງຝ່າຍພຣະອົງຍັງຊົງປະທັບຢູ່ແຄມທະເລ. ²²ມີນາຍໂຮງທຳມະເທດສະໜາຜູ້ໜຶ່ງຊື່ຢາອີໂຣຢ່າງມາ ແລະເມື່ອເພິ່ນເຫັນພຣະເຢຊູກໍຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ. ²³ແລ້ວທູນອ້ອນວອນໜ່ວງໜ່ຽວພຣະອົງວ່າ, “ລູກສາວນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຈັບຈວນຈະຕາຍແລ້ວ ຂໍເຊີນທ່ານໄປຢຽດມີລົງໃສ່ມັນ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ພົ້ນຕາຍມີຊີວິດຢູ່.” ²⁴ຝ່າຍພຣະອົງກໍສະເດັດໄປກັບຄືນນັ້ນ ມີຄົນຫລວງຫລາຍຕາມໄປແລະບຽດພຣະອົງ.

²⁵ມີຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງເປັນພະຍາດເລືອດຕົກໄດ້ສິບສອງປີມາແລ້ວ. ²⁶ນາງໄດ້ທົນທຸກລຳບາກຫລາຍເຕັມທີ ເຖິງມີໝໍຫລາຍຄົນໄດ້ປິ່ນປົວແລະໄດ້ເສຍຊັບທັງໝົດ ພະຍາດນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ທຸເລົາລົງແຕ່ແຮງກຳເລີບຂຶ້ນ. ²⁷ເມື່ອຍິງນັ້ນໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງພຣະເຢຊູ ນາງກໍຢ່າງເຂົ້າປົນກັບປະຊາຊົນທີ່ເບື້ອງຫລັງພຣະອົງ ແລ້ວບາຍເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງ. ²⁸ເພາະນາງເວົ້າວ່າ, “ຖ້າເຮົາໄດ້ບາຍເສື້ອຂອງເພິ່ນແຕ່ເທົ່ານັ້ນເຮົາກໍຈະດີພະຍາດ.” ²⁹ໃນທັນໃດນັ້ນເລືອດທີ່ຕົກນັ້ນກໍຢຸດແຫ້ງໄປ ແລະຍິງຄົນນັ້ນກໍຮູ້ສຶກຕົວວ່າໄດ້ດີພະຍາດແລ້ວ. ³⁰ບັດດຽວນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ສຶກວ່າລິດໄດ້ອອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ ຈຶ່ງທອດພຣະເນດທາງປະຊາຊົນຖາມວ່າ, “ແມ່ນໃຜໄດ້ບາຍເສື້ອຂອງເຮົາ.” ³¹ຝ່າຍພວກສິດກໍທູນວ່າ, “ທ່ານເຫັນແລ້ວ ປະຊາຊົນກຳລັງບຽດທ່ານຢູ່ ແລະຍັງຈະຖາມອີກຫລືວ່າ ‘ໃຜໄດ້ບາຍເຮົາ.’” ³²ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ທອດພຣະເນດເບິ່ງອ້ອມ ປະສົງຈະເຫັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດການນັ້ນ. ³³ຝ່າຍຜູ້ຍິງນັ້ນກໍຍ້ານຈົນຕົວສັ່ນ ເພາະຮູ້ເລື່ອງທີ່ເກີດແກ່ຕົນ ຈຶ່ງ

ມາຂາບລົງທູນຕໍ່ພຣະອົງຕາມຄວາມຈິງທັງສິ້ນ. ³⁴ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ຍິງນັ້ນວ່າ, “ລູກຍິງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ ຈົ່ງໄປເປັນສຸກແລະດີພະຍາດເທີນ.”

³⁵ໃນຂະນະທີ່ ພຣະເຢຊູ ຍັງຊົງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ມີບາງຄົນມາຈາກເຮືອນນາຍໂຮງທຳບອກວ່າ, “ລູກສາວຂອງທ່ານຕາຍເສຍແລ້ວ ຍັງຈະລົບກວນອາຈານອີກເຮັດຫຍັງ.” ³⁶ຝ່າຍພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຟັງຄວາມເຂົາເວົ້ານັ້ນ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ນາຍໂຮງທຳວ່າ, “ຢ່າວິຕົກເທາະ ຈົ່ງເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ.”

³⁷ພຣະອົງບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດໄປນຳ ເວັ້ນແຕ່ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບ. ³⁸ຄັນພຣະອົງສະເດັດພ້ອມກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປເຖິງເຮືອນນາຍໂຮງທຳແລ້ວ ກໍຊົງເຫັນການວຸ້ນວາຍທັງຄົນຮ້ອງໄຫ້ແຜດສຽງຮ່າໂຮຫລາຍຢູ່. ³⁹ແລະເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວ ກໍຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າພາກັນວຸ້ນວາຍຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເດັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່ຕາຍດອກ ແຕ່ຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.”

⁴⁰ເຂົາກໍພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຊົງໄລ່ຄົນທັງປວງອອກແລ້ວ ຈຶ່ງພາພໍ່ແມ່ກັບສິດທັງສາມທີ່ຕາມພຣະອົງມານັ້ນ ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນເດັກນ້ອຍນອນຢູ່. ⁴¹ພຣະອົງຊົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຕາລີທາກຸມ” ແປວ່າ “ຍິງນ້ອຍເອີຍ, ເຮົາບອກເຈົ້າຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແມ່.”

⁴²ໃນທັນໃດນັ້ນເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນຢ່າງໄປມາ ເພາະວ່າອາຍຸລາວໄດ້ສິບສອງປີແລ້ວ ໃນບັດດຽວນັ້ນຄົນທັງປວງກໍຈຶ່ງປະຫລາດໃຈຫລາຍ. ⁴³ພຣະອົງກໍຊົງສັ່ງຫ້າມເຂົາຢ່າງເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດບອກຮູ້ເຫດການນີ້ ແລ້ວຈຶ່ງຊົງສັ່ງເຂົາໃຫ້ເອົາອາຫານມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ້ນກິນ.

ບົດທີ 6

ຊາວນາຊາເຮັດບໍ່ຮັບພຣະເຢຊູ

(ມທ 13:53-58; ລກ 4:16-30)

¹ຝ່າຍພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງເມືອງເດີມຂອງພຣະອົງ ແລະພວກສິດກໍຕາມພຣະອົງໄປ. ²ເມື່ອເຖິງວັນຊະບາໂຕແລ້ວ ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທຳ ແລະຫລາຍໆ ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະອົງກໍຈຶ່ງປະຫລາດໃຈຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຄົນນີ້ໄດ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາແຕ່ໃສ ສະຕີປັນຍາທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ຄົນນີ້ແມ່ນປັນຍາຢ່າງໃດ ເພາະວ່າການອິດທິລິດຢ່າງນີ້ກໍຍັງສຳເລັດໄດ້ດ້ວຍມືຂອງລາວເອງ. ³ຄົນນີ້ເປັນຊ່າງໄມ້ລູກນາງມາຣິອາບໍ່ແມ່ນຫລື ຢາໂກໂບ, ໂຢເຊ, ຢູດາ ແລະ ຊີໂມນ ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວບໍ່ແມ່ນຫລື ພວກນ້ອງສາວຂອງລາວກໍຢູ່ທີ່ນີ້ກັບພວກເຮົາ ບໍ່ແມ່ນຫລື” ເຂົາຈຶ່ງມີໃຈໜ່າຍແໜງພຣະອົງ. ⁴ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຈະບໍ່ຂາດຄວາມນັບຖື ເວັ້ນແຕ່ໃນເມືອງເດີມຂອງຕົນ, ຖ້າມາກາງຍາດພີ່ນ້ອງ, ແລະໃນຄົວເຮືອນຂອງຕົນ.” ⁵ພຣະອົງຈະທຳການອິດທິລິດທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ໄດ້ຊົງວາງພຣະຫັດເທິງຄົນເຈັບປ່ວຍບາງຄົນໃຫ້ດີພະຍາດ. ⁶ພຣະອົງກໍປະຫລາດພຣະໄທເພາະເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວ. ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປສັ່ງສອນທົ່ວທຸກບ້ານຮອບເຂດນັ້ນ.

ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ສິບສອງຄົນອອກໄປ

(ມທ 10:5-15; ລກ 9:1-6)

⁷ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນສິບສອງຄົນນັ້ນມາ ແລ້ວຊົງຕັ້ງຕົ້ນໃຊ້ເຂົາໃຫ້ອອກໄປເປັນຄູ່ໆ ແລະຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາມີອຳນາດເໜືອຜູ້ຖ່ອຍຮ້າຍ. ⁸ແລ້ວຊົງສັ່ງເຂົາບໍ່ໃຫ້ເອົາສິ່ງໃດໄປໃຊ້ຕາມທາງເວັ້ນແຕ່ໄມ້ເທົ່າສິ່ງດຽວ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາອາຫານຫລືຖົງ ຫລືເອົາເງິນໃສ່ກະເປົາສາຍຮັດແອວໄປ, ⁹ໃຫ້ໃສ່ເກີບ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ໃສ່ເສື້ອສອງໂຕ. ¹⁰ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຖ້າໄປບ່ອນໃດ ເມື່ອເຂົ້າອາໄສໃນເຮືອນຫລັງໃດ ກໍ່ໃຫ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນກວ່າຈະຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ. ¹¹ແລະຖ້າບ່ອນໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບຫລືບໍ່ຟັງທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງອອກຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ແລະຈົ່ງສັ່ນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຝາຕິນຂອງພວກທ່ານອອກເສຍ ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ເຂົາ.” ¹²ຝ່າຍພວກສິດກຳພາກັນອອກໄປປະກາດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່. ¹³ເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ຮ້າຍອອກເສຍຫລາຍໂຕ ແລະເອົານ້ຳມັນທາຄົນເຈັບປ່ວຍຫລາຍຄົນໃຫ້ດີພະຍາດ.

ຄວາມມີລະນະພາບຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ

(ມທ 14:1-12; ລກ 9:7-9)

¹⁴ຝ່າຍກະສັດ ເຮໂຣດຊົງຊາບເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະວ່າພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຊຳລືໄປ ມີບາງຄົນເວົ້າກັນວ່າ, “ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນີ້ລິດອຳນາດນີ້ຈິ່ງສະແດງອອກມາໃນເພິນ.” ¹⁵ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າ, “ເປັນເອລິຢາ” ແລະຄົນອື່ນໆ ວ່າ, “ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ເໝືອນຄົນໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳແຕ່ກ່ອນ.” ¹⁶ຝ່າຍກະສັດ ເຮໂຣດ ເມື່ອຊາບແລ້ວກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ແມ່ນໂຢຮັນຜູ້ເຮົາໄດ້ຕັດຫົວ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ຄົນມາແລ້ວ.” ¹⁷ເພາະແມ່ນ ເຮໂຣດນີ້ເອງໄດ້ຊົງໃຊ້ຄົນໄປຈັບໂຢຮັນຜູກມັດຂັງຄູກໄວ້ ເພາະເຫັນແກ່ນາງເຮໂຣເດຍ ພັນລະຍາຂອງຟິລິບນັ້ນຊາຍຕົນ ດ້ວຍວ່າເຮໂຣດໄດ້ຮັບເອົານາງນັ້ນມາເປັນພັນລະຍາຂອງຕົນ. ¹⁸ເພາະໂຢຮັນເຄີຍທູນເຮໂຣດວ່າ, “ທີ່ທ່ານຈະເອົາພັນລະຍາຂອງນັ້ນມາເປັນພັນລະຍາຂອງຕົນນັ້ນກໍ່ຜິດຕໍ່ກົດ.” ¹⁹ແລະນາງເຮໂຣເດຍກໍຜູກພະຍາບາດໂຢຮັນ ມີໃຈຢາກຂ້າທ່ານເສຍ ແຕ່ຂ້າບໍ່ໄດ້. ²⁰ເພາະເຮໂຣດຊົງຢາເກງໂຢຮັນ ດ້ວຍຊາບວ່າໂຢຮັນເປັນຄົນບໍລິສຸດສັດຊື່ ເຮໂຣດຈິ່ງຊົງປ້ອງກັນໂຢຮັນໄວ້ ເມື່ອເຮໂຣດໄດ້ຍິນຄຳສັ່ງສອນຂອງທ່ານ ກໍຊົງລັງເລພຣະໄທຢ່າງໜັກ ແຕ່ກໍຍັງຍອມຟັງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

²¹ຄັນຢູ່ມາວັນໜຶ່ງເປັນໂອກາດດີ ຄືເປັນວັນສະຫລອງວັນກຳເນີດຂອງເຮໂຣດ ເຮໂຣດໄດ້ຊົງຈັດການກິນລ້ຽງພວກເສນາບໍດີກັບນາຍທະຫານຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະບັນດາຄົນສຳຄັນໃນແຂວງຄາລິເລ. ²²ເມື່ອບຸດຍິງຂອງນາງເຮໂຣເດຍຜູ້ນັ້ນເຂົ້າມາພ້ອມລຳກຳເຮັດໃຫ້ກະສັດເຮໂຣດຊອບພຣະໄທ ແລະແຂກທີ່ມາຮ່ວມຊອບໃຈເໝືອນກັນ ກະສັດຈິ່ງຊົງກ່າວແກ່ຍິງສາວນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຈະຂໍສິ່ງໃດກໍຈະໃຫ້ສິ່ງນັ້ນ.” ²³ແລະກະສັດຈິ່ງຊົງສາບານປະຕິຍານຕົວວ່າ, “ເຈົ້າຈະຂໍສິ່ງໃດເຮົາຈະໃຫ້ສິ່ງນັ້ນ ຈົນເຖິງເຄິ່ງລາຊະສົມບັດຂອງເຮົາ.” ²⁴ຍິງສາວນັ້ນຈິ່ງອອກໄປຖາມມານດາວ່າ, “ລູກຈະຂໍສິ່ງໃດຈິ່ງຈະດີ” ມານດາຈິ່ງຕອບວ່າ, “ຂໍຫົວໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕສາ.” ²⁵ໃນທັນໃດນັ້ນຍິງສາວກໍຮີບເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດທູນວ່າ, “ທານໂທດທານຊີວິດ ຂໍປະທານຫົວໂຢຮັນບັບ-

ຕິສະໂຕໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຂ້າມ້ອຍດຽວນີ້ເທີນ.” ²⁶ພຣະອົງຊົງທຸກພຣະໄທຢ່າງໜັກ ແຕ່ເພາະເຫດໄດ້ຊົງສາບານຕົວໄວ້ ແລະເພາະເຫັນແກ່ໜ້າແຂກທີ່ມາຮ່ວມກໍບໍ່ຢາກຂັດຂືນນາງ. ²⁷ໃນຂະນະນັ້ນກະສັດຈຶ່ງຊົງຮັບສິ່ງທະຫານຮັກສາພຣະອົງຜູ້ໜຶ່ງ ໃຫ້ໄປເອົາຫົວໂຢຮັນມາ. ²⁸ທະຫານຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງໄປຕັດເອົາຫົວໂຢຮັນໃນຄຸກໃສ່ຖາດມາໃຫ້ແກ່ຍິງສາວນັ້ນ ແລະນາງກໍສົ່ງໃຫ້ມານດາຂອງຕົນ. ²⁹ເມື່ອພວກສິດຂອງໂຢຮັນຮູ້ເຫດການນັ້ນແລ້ວ ກໍມາຮັບເອົາສົບຂອງເພິ່ນໄປວາງໄວ້ໃນອຸບໂມງ.

ພຣະເຢຊູຊົງລົງທ້າພັນຄົນ

(ມທ 14:13-21; ລກ 9:10-17; ຢຮ 6:1-14)

³⁰ຝ່າຍອັກຄະສາວົກໄດ້ພາກັນມາເຝົ້າພຣະເຢຊູ ທູນລາຍງານທັງໝົດທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແລະໄດ້ສັ່ງສອນໃຫ້ພຣະອົງຊົງຊາບ. ³¹ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກເຮົາຈົ່ງພາກັນໄປໃນບ່ອນສະຫງັດ ໃຫ້ພວກທ່ານພັກເຊົາເມື່ອຍຈັກໜ້ອຍໜຶ່ງ” ເພາະມີຄົນຫລວງຫລາຍທຽວໄປມາຈົນບໍ່ມີເວລາຫວ່າງພໍຈະຮັບປະທານອາຫານໄດ້. ³²ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດລົງເຮືອພ້ອມກັບພວກສາວົກໄປຍັງບ່ອນສະຫງັດຢູ່ຕ່າງຫາກ. ³³ຫລາຍຄົນໄດ້ເຫັນພຣະອົງກັບພວກສາວົກພວມໄປເຂົ້າກໍສັງເກດຮູ້ ຈຶ່ງຮີບພາກັນອອກຈາກທຸກບ້ານທຸກເມືອງຢ່າງໄປເຖິງທີ່ນັ້ນກ່ອນ. ³⁴ຄັນພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນຈາກເຮືອແລ້ວ ກໍຊົງເຫັນປະຊາຊົນໝູ່ໃຫຍ່ ແລະຊົງສົງສານເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາເປັນເໝືອນຝູງແກະບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕັ້ງຕົນສັ່ງສອນເຂົາເປັນຫລາຍຂໍ້ຫລາຍປະການ.

³⁵ເມື່ອຄ້າຍຄຳມາແລ້ວ ພວກສາວົກມາທູນພຣະອົງວ່າ, ‘ບ່ອນນີ້ແມ່ນປ່າ ແລະບັດນີ້ກໍຄ້າຍຄຳແລ້ວ. ³⁶ຂໍທ່ານຈົ່ງໃຫ້ເຂົາເລິກໄປເສຍ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ໄປຊື້ອາຫານຮັບປະທານຕາມບ້ານໄຮ່ບ້ານນາແຖບນີ້.” ³⁷ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈົ່ງລ້ຽງເຂົາສາ” ເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຈະໃຫ້ພວກຂ້າມ້ອຍໄປຊື້ອາຫານເຖິງສອງຮ້ອຍຫລຽນເດນາຣີອິນ ໃຫ້ເຂົາກິນຫລື.” ³⁸ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານມີເຂົ້າຈີ່ຈັກກ້ອນ ຈົ່ງໄປເບິ່ງດູ” ແລະເມື່ອຮູ້ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງທູນວ່າ, “ມີເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕ.” ³⁹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ຈັດຄົນທັງປວງນັ່ງຮ່ວມກັນທີ່ປ່າຫຍ້າສິດເປັນໝູ່ໆ. ⁴⁰ແລະປະຊາຊົນໄດ້ນັ່ງລົງເປັນແຖວ ແຖວລະຮ້ອຍຄົນແລະແຖວລະຫ້າສິບຄົນ. ⁴¹ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕນັ້ນແລ້ວກໍຊົງເງິຍພຣະພັກເບິ່ງຟ້າສະຫວັນຂໍພຣະພອນ ແລ້ວຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ຍື່ນໃຫ້ພວກສາວົກໄປແຈກແກ່ຄົນທັງປວງ ແລະປາສອງໂຕນັ້ນກໍຊົງແບ່ງໃຫ້ທົ່ວເຖິງກັນເໝືອນກັນ. ⁴²ເຂົາໄດ້ກິນອົມທຸກຄົນ. ⁴³ສ່ວນຕ່ອນຫັກແລະປາທີ່ເຫລືອນັ້ນ ເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມສິບສອງບຸງ. ⁴⁴ໃນຈຳນວນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບປະທານເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ມີຜູ້ຊາຍທ້າພັນຄົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງດຳເນີນເທິງນ້ຳ

(ມທ 14:22-33; ຢຮ 6:15-21)

⁴⁵ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກສາວົກລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປຍັງເມືອງເບັດຊາອິດາກ່ອນ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກໄປ. ⁴⁶ເມື່ອຊົງລາຈາກເຂົາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້

ສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອພູເພື່ອໄຫວ້ວອນ. ⁴⁷ເມື່ອຄຳມາແລ້ວເຮືອນນັ້ນກໍຢູ່ກາງທະເລ ສ່ວນພຣະອົງຊົງຢູ່ບົກແຕ່ຕົນດຽວ. ⁴⁸ແລະພຣະອົງທອດພຣະເນດເຫັນພວກສາວົກກຳລັງແຊວເຮືອດ້ວຍຄວາມລຳບາກຫລາຍ ເພາະເຮືອຕ້ານທວນລົມຢູ່ ຄັນປະມານຍາມສຳກາງຄືນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຢ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພວກສາວົກ ແລະພຣະອົງຊົງຢ່າງດັ່ງຈະກາຍເຂົາໄປ. ⁴⁹ແຕ່ເມື່ອພວກສາວົກໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢ່າງເທິງນ້ຳ ເຂົາກໍຄິດວ່າແມ່ນຜີ ແລ້ວຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນ. ⁵⁰ເພາະວ່າທຸກຄົນເຫັນແລ້ວກໍຕົກໃຈ ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງຊົງອອກພຣະໂອດກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຢ່ານ້ອຍໃຈເທາະແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຊູ່ຢ່ານ.” ⁵¹ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດຂຶ້ນໄປຫາເຂົາເທິງເຮືອ ແລ້ວລົມກຳງຽບລົງ. ⁵²ພວກສາວົກກໍປະຫລາດອັດສະຈັນໃຈເຫລືອເກີນ ເພາະວ່າເລື່ອງເຂົ້າຈີ່ນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈແຕ່ໃຈຂອງເຂົາຍັງແຂງກະດ້າງບົກຕັນຢູ່.

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນເຈັບປ່ວຍໃນເຄັນເນຊາເຣັດ

(ມທ 14:34-36)

⁵³ຄັນຂ້າມຟາກໄປເຖິງແລ້ວ ເຂົາກໍຈອດທີ່ທ່າເມືອງເຄັນເນຊາເຣັດ. ⁵⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນຈາກເຮືອພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກແລ້ວ ຄົນທັງປວງກໍຈຳພຣະອົງໄດ້ທັນທີ. ⁵⁵ແລະເຂົາຮີບໄປທົ່ວຂົງເຂດນັ້ນ ຕັ້ງຕົ້ນເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍໃສ່ປ່ອນນອນຫາມາຍັງປ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າພຣະອົງປະທັບຢູ່. ⁵⁶ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດໄປທີ່ໃດໃນເມືອງຫລືບ້ານນອກບ້ານນາກໍດີ ເຂົາກໍເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍມາວາງໄວ້ຕາມແຄມທາງປ່ອນຊຸມຊົນ ແລ້ວທູນຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍໄດ້ບາຍແຕ່ແຄມເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງແລະຜູ້ໃດໄດ້ບາຍແລ້ວກໍຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ດີພະຍາດທຸກຄົນ.

ບົດທີ 7

ຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ້າບູຮານ

(ມທ 15:1-9)

¹ເມື່ອນັ້ນພວກຟາຣີຊາຍ ແລະນັກທຳບາງຄົນຊຶ່ງມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພາກັນມາຫາພຣະອົງ. ²ເຂົາໄດ້ເຫັນສາວົກຂອງພຣະອົງລາງຄົນຮັບປະທານອາຫານດ້ວຍມືບໍ່ສະອາດ ຄືບໍ່ລ້າງມືຕາມພິທີກ່ອນ. ³ເພາະວ່າພວກຟາຣີຊາຍກັບຊາວຢິວທັງໝົດ ເຄີຍຖືຕາມຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ້າບູຮານວ່າ ຖ້າບໍ່ໄດ້ລ້າງມືຕາມພິທີຄືແຕ່ມືເຖິງຄໍ ເຂົາກໍບໍ່ຮັບປະທານອາຫານ. ⁴ແລະເມື່ອເຂົາມາຈາກຕະຫລາດ ຖ້າບໍ່ໄດ້ທຳພິທີຊຳລະຕົວກ່ອນ ເຂົາກໍບໍ່ຮັບປະທານອາຫານ ແລະເຂົາຍັງຖືທຳນຽມອື່ນໆ ອີກຫລາຍຢ່າງ ຄືການລ້າງຖ້ວຍຊາມ, ລ້າງພາຊະນະທອງແດງທອງເຫລືອງ [ແລະຕຸງງນອນ]. ⁵ພວກຟາຣີຊາຍກັບພວກນັກທຳຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກສິດຂອງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຕິດຕາມຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ້າບູຮານ ແຕ່ຍັງຮັບປະທານອາຫານດ້ວຍມືບໍ່ສະອາດ.” ⁶ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເອຊາຍາໄດ້ທຳນວາຍຄັກແນ່ເຖິງພວກເຈົ້າ ຜູ້ເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ,

‘ພົນລະເມືອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກຽດເຮົາແຕ່ປາກ

ສ່ວນໃຈຂອງເຂົາທ່າງໄກຈາກເຮົາ.

⁷ ເຂົານະມັດສະການເຮົາໂດຍອັບປະໂຍດ

ດ້ວຍເອົາບົດບັນຍັດຂອງມະນຸດ

ມາຕູ່ວ່າ 'ເປັນພຣະໂອວາດ'.

⁸ເຈົ້າທັງຫລາຍປະລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະກັບໄປຍຶດຖືຕາມຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາ ຈາກມະນຸດ.” ⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາອີກວ່າ, “ເກີນວ່າດີແທ້ໝໍ້ ທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ລະຖິ້ມ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ໄປຖືຕາມຄຳສອນທີ່ສືບຕໍ່ມາຈາກເຖົ້າເຖົ້າບູຮານ. ¹⁰ເພາະວ່າ ໂມເຊ ໄດ້ສັ່ງໄວ້ວ່າ, ‘ຈົ່ງນັບຖືບົດາມານດາຂອງເຈົ້າ’ ແລະ ‘ຜູ້ໃດໝິ່ນປະໝາດບົດາມານດາຈະຕ້ອງ ມີໂທດເຖິງຕາຍ.’ ¹¹ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າກັບເວົ້າວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະເວົ້າກັບບົດາມານດາວ່າ, ‘ສິ່ງໃດ ຂອງຂ້ອຍທີ່ອາດຊ່ອຍເຫລືອເຈົ້າໄດ້ ສິ່ງນັ້ນເປັນໂກຣະບານ” (ຄືເປັນຂອງຖວາຍໄຫວ້ແລ້ວ), ¹²ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຮັດສິ່ງໃດຕໍ່ໄປ ເພື່ອຊ່ອຍບຳລຸງບົດາມານດາຂອງຕົນ. ¹³ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງລືບລ້າງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳສອນທີ່ຕົກທອດສືບຕໍ່ກັນມາ ແລະ ສອນຕ່າງ ກັນໄປ ແລະການອື່ນໆ ແນວນີ້ອີກຫລາຍຢ່າງເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເຮັດຢູ່.”

ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ

(ມທ 15:10-20)

¹⁴ແລ້ວພຣະອົງຊົງເອີ້ນປະຊາຊົນມາອີກ ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຟັງເຮົາ ແລະເຂົ້າໃຈສາ. ¹⁵ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຢູ່ພາຍນອກ ເມື່ອເຂົ້າພາຍໃນມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວ ໝອງໄດ້ ແຕ່ສິ່ງຊຶ່ງອອກມາຈາກພາຍໃນມະນຸດນັ້ນແຫລະ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ. ¹⁶[ຖ້າຜູ້ໃດມີຫຼູຢາກຟັງໃຫ້ຟັງເອົາສາ.]”

¹⁷ຄັນພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກປະຊາຊົນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ພວກສາວົກໄດ້ທູນຖາມ ພຣະອົງເຖິງຄຳອຸປະມານນັ້ນ. ¹⁸ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຖິງພວກທ່ານກໍຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າ- ໃຈເໝືອນກັນຫລື ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ສັ່ງເກດຫລືວ່າ ສິ່ງໃດແຕ່ພາຍ ນອກທີ່ເຂົ້າໄປພາຍໃນມະນຸດ ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນຊົ່ວມົວໝອງບໍ່ໄດ້. ¹⁹ເພາະວ່າສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນໃຈ ແຕ່ລົງທ້ອງ ແລ້ວກໍຖ່າຍອອກ” (ທີ່ຊົງສອນຢ່າງນີ້ກໍເປັນການປະກາດວ່າ ອາຫານທຸກຢ່າງເປັນຂອງສະ- ອາດ). ²⁰ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກພາຍໃນມະນຸດນັ້ນແຫລະ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ຊົ່ວມົວໝອງ. ²¹ເພາະວ່າຈາກພາຍໃນ ຄືຈາກຈິດໃຈມະນຸດມີຄວາມຄິດຊົ່ວບໍ່ດີ, ການຜິດຊາຍ ຍິງ, ການລັກຊັບ, ການຂ້າຄົນ, ²²ການຫລິ້ນຊູ້ຈາກຜົວເມຍ, ການໂລບ, ການອະທຳ, ການລໍ ລວງ, ລາຄະຕັນຫາ, ການອິດສາ, ການນິນຫາ, ຄວາມຈອງຫອງ. ຄວາມໂງ່ທີ່ປ່ອຍຕົວໄປ ຕາມລຳພັງໃຈ. ²³ສາລະພັດການຊົ່ວເຫລົ່ານີ້ເກີດມາຈາກພາຍໃນ ແລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວ ໝອງ.”

ຄວາມເຊື່ອຂອງຍິງຊີເຣຍ-ຟອຍນິເກ

(ມທ 15:21-28)

²⁴ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກທີ່ນັ້ນ ສະເດັດໄປຍັງເຂດແດນເມືອງຕີເຣ ແລ້ວເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ

ຫລັງໜຶ່ງໂດຍມີພຣະປະສົງວ່າຈະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ ແຕ່ຊົງລີ້ຢູ່ບໍ່ໄດ້. ²⁵ໃນທັນໃດນັ້ນຍິງຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງມີລູກສາວທີ່ຜິຖ່ອຍຮ້າຍເຂົ້າສິງ ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນຂ່າວເຖິງເລື່ອງພຣະອົງ ກໍມາຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ. ²⁶ຍິງຄົນນັ້ນເປັນຊາວກຣີກ ເກີດໃນແຂວງຊີເຣຍ-ຟອຍນີເກ ນາງໄດ້ທູນອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຂັບໄລ່ຜີອອກຈາກລູກສາວຂອງຕົນ. ²⁷ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ນາງນັ້ນວ່າ, “ໃຫ້ລູກກິນອີ່ມເສຍກ່ອນ ເພາະວ່າບໍ່ສົມຄວນຈະເອົາອາຫານຂອງລູກໂຍນໃຫ້ໝາ-ນ້ອຍ.” ²⁸ແຕ່ນາງທູນຕອບວ່າ, “ຈົງຢູ່ຂ້າມ້ອຍ ແຕ່ເຖິງແມ່ນໝານ້ອຍທີ່ຢູ່ໃຕ້ໂຕະ ກໍເຄີຍກິນເສດອາຫານຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນ.” ²⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ເພາະເຫດຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້ານີ້ ຈົ່ງກັບເມືອສາ ຜີຮ້າຍໄດ້ອອກຈາກລູກສາວຂອງເຈົ້າແລ້ວ.” ³⁰ຝ່າຍຍິງນັ້ນໄດ້ກັບເມືອເຮືອນຂອງຕົນ ກໍເຫັນລູກນອນຢູ່ເທິງຕຸງແລະຜີຮ້າຍນັ້ນກໍໄດ້ອອກແລ້ວ.

ພຣະເຢຊູຊົງໂຕດຄົນຫູໜວກປາກກີກ

³¹ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກເຂດເມືອງ ຕີເຣ ແລະຜ່ານຊີດີນ ດໍາເນີນໄປຕາມແຂວງເດ-ກາໂປລີມາຍັງທະເລຄາລີເລ. ³²ມີຄົນໄດ້ພາຊາຍຫູໜວກປາກກີກຄົນໜຶ່ງມາຫາພຣະອົງ ແລ້ວຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງໂຕດວາງພຣະຫັດເທິງຄົນນັ້ນ. ³³ພຣະອົງຈົ່ງຊົງພາຄົນນັ້ນອອກຈາກປະຊາຊົນໄປຢູ່ຕ່າງຫາກ ຊົງເອົານິ້ວພຣະຫັດແຍ່ຫູຊາຍຄົນນັ້ນທັງສອງກໍາ ແລະຊົງບັບນໍ້າລາຍໃສ່ນິ້ວພຣະຫັດແປະລິ້ນຄົນນັ້ນ. ³⁴ແລ້ວພຣະອົງຊົງແຫງນພຣະພັກສູ່ຟ້າ ຊົງຖອນພຣະໂທກ່າວແກ່ຄົນນັ້ນວ່າ, “ເອບຟາທາ” ແປວ່າ “ຈົ່ງໄຂອອກ”. ³⁵ແລ້ວຫູຄົນນັ້ນກໍໄຂອອກ ແລະສິ່ງທີ່ຂັດລິ້ນກໍຫລຸດ ແລະລາວກໍປາກໄດ້ຄັກ. ³⁶ພຣະອົງຊົງຫ້າມຄົນທັງຫລາຍບໍ່ໃຫ້ແຈ້ງຄວາມນີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຫ້າມເທົ່າໃດ ເຂົາກໍແຮ່ງເລົ່າລີໂບຫລາຍ. ³⁷ແລະຄົນທັງປວງກໍຽດປະຫລາດໃຈເຫລືອເກີນ ຈົ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດລ້ວນແຕ່ເປັນການດີ ເຖິງແມ່ນຄົນຫູ-ໜວກກໍເຮັດໃຫ້ໄດ້ຍິນ ແລະຄົນປາກກີກກໍເຮັດໃຫ້ປາກໄດ້.”

ບົດທີ 8

ຊົງລ້ຽງຄົນສີ່ພັນ

(ມທ 15:32-39)

¹ຄາວນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍພາກັນມາອີກ ກໍບໍ່ມີອາຫານກິນ ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນພວກສາວົກ ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ²“ເຮົາສົງສານຄົນເຫລົ່ານີ້ເພາະເຂົາຄ້າງຢູ່ກັບເຮົາໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ແລະບໍ່ມີອາຫານກິນ. ³ຖ້າເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາກັບເມືອບ້ານເມື່ອຍັງຫິວຢູ່ ເຂົາຄົງຈະເມື່ອຍອິດອ່ອນຕາມທາງ ເພາະບາງຄົນມາແຕ່ໂກ.” ⁴ພວກສາວົກຈົ່ງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ໃນປ່າຢ່າງນີ້ຈະເອົາອາຫານມາແຕ່ໃສພໍຈະໃຫ້ເຂົາກິນອີ່ມໄດ້.” ⁵ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານມີເຂົ້າຈີ່ຈັກກ່ອນ ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ມີເຈັດກ່ອນຂ້າມ້ອຍ.” ⁶ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສັ່ງປະຊາຊົນໃຫ້ນັ່ງລົງຕາມໜ້າດິນ ເມື່ອຊົງຮັບເຂົ້າຈີ່ເຈັດກ່ອນມາໂມທະນາພຣະຄຸນແລ້ວ ກໍຊົງຫັກຍິ້ມໃຫ້ພວກສາວົກໄປແຈກ ພວກສາວົກຈົ່ງເອົາໄປແຈກໃຫ້ປະຊາຊົນ. ⁷ແລະເຂົາມີປານ້ອຍບາງໂຕ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຂໍພຣະພອນແລ້ວຊົງສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ເອົາປານັ້ນໄປແຈກເໝືອນກັນ ຄົນທັງປວງໄດ້

ກິນຈົນອີ່ມ. ⁸ສ່ວນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນ ເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມເຈັດບຸງ. ⁹ຄົນທີ່ໄດ້ກິນນັ້ນມີປະມານສີ່ພັນຄົນ ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງເຂົາໃຫ້ເລີກໄປ. ¹⁰ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງກໍສະເດັດລົງເຮືອກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ມາເຖິງເຂດເມືອງດານມານທາ.

ພວກຟາຣີຊາຍຂໍການໝາຍສໍາຄັນ

(ມທ 16:1-4)

¹¹ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ອອກມາຕັ້ງຕົ້ນໂຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສະແດງໝາຍສໍາຄັນຢ່າງໜຶ່ງຈາກສະຫວັນ ເພື່ອຢາກທົດລອງພຣະອົງ. ¹²ພຣະອົງຊົງຖອນພຣະໄທແລ້ວກ່າວວ່າ, “ເປັນຫຍັງຄົນສະໄໝນີ້ຈຶ່ງສະແຫວງຫາໝາຍສໍາຄັນ ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຈະບໍ່ຊົງໂຜດໝາຍສໍາຄັນໃຫ້ແກ່ຄົນສະໄໝນີ້.” ¹³ແລ້ວພຣະອົງສະເດັດຈາກເຂົາລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປອີກ.

ເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍແລະຂອງພວກເຮໂລດ

(ມທ 16:5-12)

¹⁴ຝ່າຍພວກສາວົກໄດ້ລືມເອົາເຂົ້າຈີ່ໄປ ແລະໃນເຮືອເຂົາມີເຂົ້າຈີ່ຢູ່ກ້ອນດຽວເທົ່ານັ້ນ. ¹⁵ພຣະອົງຊົງຕັກເຕືອນເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງສັ່ງເກດ ແລະລະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະຂອງເຮໂຣດໃຫ້ດີ.” ¹⁶ພວກສາວົກຈຶ່ງເວົ້າກັນຢູ່ວ່າ, “ເຫັນຈະເປັນເພາະເຮົາບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່.” ¹⁷ພຣະເຢຊູຊົງຊາບເລື່ອງນັ້ນຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກທ່ານຈຶ່ງເວົ້າກັນເຖິງເລື່ອງບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່ ພວກທ່ານຍັງບໍ່ສັ່ງເກດແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລື ໃຈຂອງພວກທ່ານຍັງປົກຕັນຢູ່ຫລື. ¹⁸ມີຕາແລ້ວຍັງບໍ່ເຫັນຫລື ມີຫູແລ້ວຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນຫລື ພວກທ່ານຈຶ່ງຈໍາບໍ່ໄດ້ຫລື. ¹⁹ເມື່ອເຮົາຫັກເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນໃຫ້ແກ່ຫ້າພັນຄົນນັ້ນ ພວກທ່ານເກັບສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມເຈັດບຸງ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໄດ້ສືບສອງບຸງຂ້າມ້ອຍ.” ²⁰ເມື່ອເຮົາໄດ້ຫັກເຂົ້າຈີ່ເຈັດກ້ອນໃຫ້ແກ່ຄົນສີ່ພັນນັ້ນ ພວກທ່ານເກັບສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມຈັກບຸງ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໄດ້ເຈັດບຸງຂ້າມ້ອຍ.” ²¹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລື.”

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນຕາບອດທີ່ເມືອງເບັດຊາອິດາ

²²ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຍັງເມືອງເບັດຊາອິດາກັບພວກສາວົກ ຊາວເມືອງນັ້ນພາຄົນຕາບອດຜູ້ໜຶ່ງມາຫາພຣະອົງ ທູນອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງບາຍຄົນນັ້ນ. ²³ພຣະອົງໄດ້ຊົງກໍາມີຄົນຕາບອດຈູລາວອອກໄປນອກເມືອງ ເມື່ອຊົງຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ຕາຄົນນັ້ນແລະຢຽດພຣະຫັດໃສ່ລາວແລ້ວຊົງຖາມວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຫຍັງແດ່ບໍ່?” ²⁴ຄົນນັ້ນເງິຍໜ້າເບິ່ງແລ້ວທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນຄົນຢ່າງໄປມາ ແຕ່ເບິ່ງເໝືອນຕົ້ນໄມ້.” ²⁵ພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດໃສ່ຕາລາວອີກລາວກໍມືນຕາເຕັມໜ່ວຍແລະຕາລາວກໍດີປົກກະຕິ ຈຶ່ງເຫັນທຸກສິ່ງໄດ້ຄັກ. ²⁶ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຫ້ລາວກັບເມື່ອເຮືອນຂອງຕົນ ແລ້ວຊົງສັ່ງວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງເນີ້.”

ເປໂຕຮັບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ

(ມທ 16:13-20; ລກ 9:18-21)

²⁷ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ອອກໄປຍັງບ້ານທັງຫລາຍເຂດເມືອງກາຍຊາເຣຍຟິລິບປອຍ ເມື່ອຢູ່ຕາມທາງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຖາມພວກສາວົກວ່າ, “ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າເຮົາແມ່ນຜູ້ໃດ.” ²⁸ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ຜູ້ລາງຄົນວ່າແມ່ນໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າແມ່ນເອລິຢາ ແລະຄົນອື່ນອີກວ່າແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ.” ²⁹ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານເດ ວ່າເຮົາແມ່ນໃຜ” ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ທ່ານແມ່ນພຣະຄຣິດ.” ³⁰ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງຫ້າມພວກສາວົກດ້ວຍເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ເຂົາບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ.

ພຣະເຢຊູຊົງທຳນວາຍເຖິງມໍລະນະພາບຂອງພຣະອົງ

(ມທ 16:21-28; ລກ 9:22-27)

³¹ແລ້ວພຣະອົງຊົງຕັ້ງຕົນກ່າວສອນພວກສາວົກວ່າ, “ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຫລາຍປະການ ພວກເຖົ້າແກ່, ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ແລະພວກນັກທໍາຈະບໍ່ຍອມຮັບ ເຂົາຈະໄດ້ຂ້າເພິ່ນເສຍ ແລະໃນວັນຖ້ວນສາມເພິ່ນຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ.” ³²ຄໍ່າໜ້າທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວໂດຍເປີດເຜີຍ ຝ່າຍ ເປໂຕໄດ້ພາພຣະອົງໄປຕ່າງຫາກ ແລ້ວຕັ້ງຕົນທູນຫ້າມພຣະອົງຢ່າງແຂງແຮງ. ³³ເມື່ອພຣະອົງຊົງຫັນພຣະພັກເຫັນພວກສາວົກ ກໍຊົງຕີ ເປໂຕຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ອ້າຍຊາຕານເອີຍ, ຈົ່ງຖອຍໜີຈາກເຮົາເສຍ ເພາະເຈົ້າຄິດຢ່າງມະນຸດ ບໍ່ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າ.”

³⁴ພຣະອົງຈົ່ງຊົງເອີ້ນປະຊາຊົນກັບພວກສາວົກເຂົ້າມາ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສຍ ແລະຮັບແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຕິດຕາມເຮົາມາ. ³⁵ເພາະວ່າຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະເສຍຊີວິດ ແຕ່ຜູ້ໃດຈະເສຍຊີວິດຂອງຕົນເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ແລະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຊ່ອຍຊີວິດໃຫ້ພົ້ນ. ³⁶ເພາະຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງໝົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສຍຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ. ³⁷ຫລືຜູ້ນັ້ນຈະນຳເອົາສິ່ງໃດໄປແລກເອົາຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນກັບຄືນມາ. ³⁸ດ້ວຍວ່າຖ້າຜູ້ໃດມີຄວາມອາຍເພາະເຮົາແລະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໃນຊົ່ວຊີວິດນີ້ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍການບໍ່ສັດຊື່ ແລະຊົ່ວຮ້າຍ ບຸດມະນຸດກໍຈະມີຄວາມອາຍເພາະຜູ້ນັ້ນ ໃນເມື່ອເພິ່ນມາດ້ວຍສະຫງ່າລາສີແຫ່ງພຣະບິດາແລະດ້ວຍຝູງເທວະດາຕົນບໍ່ລິສຸດ.”

ບົດທີ 9

¹ພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນພວກຄົນທີ່ຍືນຢູ່ທີ່ນີ້ມີລາງຄົນທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ລິດຄວາມຕາຍ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາດ້ວຍລິດເດດ.”

ຊົງປຽນລັກສະນະພຣະກາຍ

(ມທ 17:1-13; ລກ 9:28-36)

²ຄັນລ່ວງໄປໄດ້ທຶກວັນ ພຣະເຢຊູຊົງພາເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນ ຂຶ້ນພູສູງຈຳເພາະ ແຕ່ພູດຽວ ແລ້ວລັກສະນະພຣະກາຍຂອງພຣະອົງກໍປຽນໄປຕໍ່ໜ້າເຂົາ. ³ແລະເຄື່ອງທົງຂອງ ພຣະອົງກໍເກີດຮຸ່ງເຮືອງຂາວເຫຼື້ອມຍັບໆ ຈະຫາຂ່າງຟອກຜ້າທີ່ວແຜ່ນດິນໂລກຟອກໃຫ້ຂາວ ຢ່າງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້. ⁴ແລ້ວເອລີຢາກັບ ໂມເຊກໍປະກົດແກ່ສາວົກພວກນັ້ນ ແລະເຝົ້າສົນທະນາຢູ່ກັບ ພຣະເຢຊູ. ⁵ຝ່າຍເປໂຕທູນພຣະເຢຊູວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຊົງພວກຂ້າມ້ອຍຢູ່ນີ້ກໍດີຢູ່ ໃຫ້ ພວກຂ້າພາກັນປຸກຕູບສາມຫລັງ ສຳລັບທ່ານຫລັງໜຶ່ງ, ສຳລັບ ໂມເຊຫລັງໜຶ່ງ, ແລະຫລັງໜຶ່ງ ສຳລັບ ເອລີຢາ.” ⁶ທີ່ເປໂຕເວົ້າຢ່າງນັ້ນກໍເພາະບໍ່ຮູ້ຈະວ່າຢ່າງໃດ ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາເກີດມີ ຄວາມຍ້ານເຕັມທີ. ⁷ແລ້ວມີເມກມາປົກຫຸ້ມເຂົາໄວ້ ແລະມີພຣະສຸລະສຽງອອກມາຈາກເມກນັ້ນ ວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ພວກເຈົ້າຈົ່ງເຊື່ອຟັງເພິ່ນ.” ⁸ໃນບັດດຽວນັ້ນ ເມື່ອເຂົາຫລວງເບິ່ງອ້ອມກໍບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດ ເຫັນແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວຊົງຢູ່ກັບເຂົາ.

⁹ເມື່ອເຂົາກຳລັງລົງມາຈາກພູນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຫ້າມພວກສາວົກບໍ່ໃຫ້ນຳສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນນັ້ນ ໄປບອກແກ່ຜູ້ໃດ ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດຈະໄດ້ເປັນຄືນມາຈາກຕາຍ. ¹⁰ຂໍ້ຄວາມສັ່ງນັ້ນພວກສາວົກ ກໍຖືຮັກສາໄວ້ ແຕ່ລະຫວ່າງເຂົາມີການຊັກຖາມກັນວ່າທີ່ຊົງກ່າວວ່າ, “ຈະເປັນຄືນມາຈາກຕາຍ” ນັ້ນຈະໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ.

¹¹ເຂົາຈົ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກນັກທຳເຄີຍເວົ້າວ່າ ເອລີຢາຈະຕ້ອງມາ ກ່ອນ.” ¹²ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຢູ່ ເອລີຢາຈະມາກ່ອນ ແລະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທັງປວງຄືນສູ່ ສະພາບເດີມ ແລະເປັນແນວໃດມີຄຳຂຽນໄວ້ເຖິງບຸດມະນຸດນັ້ນວ່າເພິ່ນຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະ ມານຫລາຍປະການແລະຖືກການໝິ່ນປະໝາດ. ¹³ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເອລີຢານັ້ນໄດ້ ມາແລ້ວ ແລະເຂົາເຮັດແກ່ເພິ່ນຕາມໃຈຊອບ ຕາມທີ່ມີຄຳຂຽນກ່າວໄວ້ເຖິງເພິ່ນ.”

ພຣະເຢຊູຊົງໄຜດເດັກນ້ອຍທີ່ຜິເຂົ້າສິ່ງ

(ມທ 17:14-21; ລກ 9:37-43)

¹⁴ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາພ້ອມກັບສາວົກສາມຄົນນັ້ນ ກໍມາເຖິງພວກສາວົກທັງຫລາຍ ຈົ່ງ ເຫັນປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍອ້ອມຮອບເຂົາຢູ່ ແລະພວກນັກທຳກຳລັງໂຕ້ຖຽງກັບເຂົາ. ¹⁵ໃນ ທັນໃດນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນພຣະອົງກໍກົງດປະລາດໃຈຫລາຍ ຈົ່ງແລ່ນເຂົ້າມາໂຄລົບພຣະອົງ. ¹⁶ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າໂຕ້ຖຽງກັນເຖິງເລື່ອງອັນໃດ.” ¹⁷ມີຄົນໜຶ່ງໃນໝູ່ປະ ຊາຊົນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້າມ້ອຍໄດ້ພາລູກຊາຍມາຫາທ່ານ ເພາະຜິປາກ- ກົກເຂົ້າສິ່ງມັນ. ¹⁸ລູກນັ້ນຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ ເມື່ອຜິສະແດງກໍເຮັດໃຫ້ມັນລົ້ມຊັກດົ້ນໄປ ມີອາ- ການນ້ຳລາຍພູມປາກແລະຂົບແຂ້ວ ແລ້ວຕົວແຂງໄປ ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກສາວົກຂອງທ່ານ ຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກເສຍ ແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດ.” ¹⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ໂອ ຄົນໃນສະໄໝ ທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເທິງປານໃດ ເຮົາຈະຕ້ອງອົດທົນນຳພວກ ເຈົ້ານານປານໃດ ຈົ່ງພາມັນມາຫາເຮົາສາ.” ²⁰ເຂົາກໍພາເດັກນ້ອຍນັ້ນມາຫາພຣະອົງ ເມື່ອຜີ

ເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນມັນກໍເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍລົ້ມລົງກຶ້ງເກືອກແລະມີນ້ຳລາຍພູມປາກ.
²¹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມພໍ່ນັ້ນວ່າ, “ມັນເປັນຢ່າງນີ້ໄດ້ເທິງປານໃດແລ້ວ” ພໍ່ທູນຕອບວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່
 ນ້ອຍພຸ້ນມາຂ້າມນ້ອຍ. ²²ແລະຜີນັ້ນໄດ້ຊຸກມັນໃສ່ໄຟແລະໃສ່ນ້ຳຫລາຍເທື່ອ ພາຍຈະຂ້າມັນ
 ເສຍ ແຕ່ຖ້າທ່ານສາມາດຊ່ອຍໄດ້ ຂໍໃຜດສົງສານຊ່ອຍພວກຂ້າມ້ອຍແດ່ທ້ອນ.” ²³ພຣະເຢຊູ
 ຊົງກ່າວແກ່ພໍ່ນັ້ນວ່າ, “ຖ້າຊ່ອຍໄດ້ ຢາກເວົ້າດັ່ງນັ້ນຫລື ທຸກໆ ສິ່ງກໍເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຜູ້ທີ່
 ເຊື່ອ.” ²⁴ໃນທັນໃດນັ້ນພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍກໍຮ້ອງທູນຂຶ້ນວ່າ, “ເຊື່ອແລ້ວຂ້າມ້ອຍ ທີ່ຂ້າມ້ອຍຍັງ
 ຂາດຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ຂໍໃຜດຊ່ອຍຂ້າມ້ອຍແດ່ທ້ອນ.”

²⁵ເມື່ອ ພຣະເຢຊູ ຊົງເຫັນປະຊາຊົນກຳລັງແລ່ນເຂົ້າມາ ພຣະອົງຊົງກ່າວຊຳລະຜີຖ່ອຍຮ້າຍ
 ນັ້ນວ່າ, “ອ້າຍຜີປາກກີກທູໝວກເຮີຍ, ເຮົາສັ່ງວ່າ ‘ໃຫ້ອອກຈາກມັນເສຍຢ່າໄດ້ກັບເຂົ້າມາອີກ
 ຈັກເທື່ອ.’” ²⁶ຜີນັ້ນໄດ້ຮ້ອງແຜດສຽງຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກດົ້ນເຕັມກຳລັງແລ້ວກໍອອກໜີ
 ເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍກາຍເປັນເໝືອນຄົນຕາຍ ຈົນຄົນສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ, “ມັນຕາຍແລ້ວ.” ²⁷ແຕ່
 ພຣະເຢຊູ ຊົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນດຶງຂຶ້ນແລ້ວມັນກໍລຸກຍືນຂຶ້ນ.

²⁸ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ທູນຖາມເປັນ
 ສ່ວນຕົວວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້.” ²⁹ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ,
 “ຜີແນວນີ້ຈະຂັບໄລ່ອອກດ້ວຍວິທີອື່ນບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ດ້ວຍການອ້ອນວອນ.”

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວລ່ວງໜ້າອີກວ່າຈະຖືກຂ້າ

(ມທ 17:22-23; ລກ 9:43-45)

³⁰ພຣະອົງສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ດຳເນີນຜ່ານແຂວງຄາລີເລ ໄປແຕ່
 ພຣະອົງບໍ່ຊົງປະສົງໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້. ³¹ເພາະພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນພວກສາວົກຢູ່ ຄືຊົງບອກເຂົາວ່າ,
 “ບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືມະນຸດ ເຂົາຈະຂ້າເພິ່ນເສຍ ເມື່ອຂ້າແລ້ວໄດ້ສາມວັນ ເພິ່ນກໍ
 ຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ.” ³²ແຕ່ຖ່ອຍຄຳນີ້ພວກສາວົກບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແຕ່ບໍ່ກ້າຈະທູນ
 ຖາມພຣະອົງ.

ຜູ້ໃດເປັນໃຫຍ່ກວ່າໝູ່

(ມທ 18:1-5; ລກ 9:46-48)

³³ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດມາຍັງເມືອງ ກາເປນາອູມ ພ້ອມກັບພວກສາວົກ ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ
 ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖາມພວກສາວົກວ່າ, “ເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນ ພວກທ່ານໄດ້ຖືກຖຽງກັນເຖິງ
 ເລື່ອງອັນໃດ” ແຕ່ພວກສາວົກໄດ້ມີດຢູ່. ³⁴ເພາະເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນເຂົາໄດ້ຖືກຖຽງກັນວ່າ
 ແມ່ນໃຜຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າໝູ່. ³⁵ພຣະເຢຊູ ໄດ້ປະທັບນັ່ງລົງ ແລ້ວຊົງເອິ້ນພວກສາວົກສົບສອງ
 ຄົນນັ້ນມາ ຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນຜູ້ຕົ້ນ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ປາຍແລະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ
 ຄົນທັງປວງ.” ³⁶ແລະພຣະອົງຊົງເອົາເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງມາໃຫ້ຍືນຢູ່ຖ້າມາກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງອູ້ມ
 ເອົາເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນໄວ້ ຊົງກ່າວຕໍ່ພວກສາວົກວ່າ, ³⁷“ຖ້າຜູ້ໃດຈະຮັບເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງຢ່າງນີ້ໄວ້
 ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຮົາ ແລະຜູ້ໃດຮັບເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນແຕ່ຮັບເຮົາຜູ້ດຽວ ແຕ່
 ຮັບພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”

ຜູ້ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ເຮົາກໍຢູ່ຝ່າຍເຮົາ

(ລກ 9:49-50)

³⁸ໂຢຮັນ ຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຄົນຜູ້ໜຶ່ງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກໃນນາມຂອງທ່ານ ແລະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫ້າມຄົນນັ້ນເສຍ ເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພວກຂ້ານ້ອຍ.” ³⁹ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ຢ່າຫ້າມເທາະ ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເຮັດການອິດທິລິດໃນນາມຂອງເຮົາ ແລະພາຍຫລັງມາຈະກັບເວົ້າພີ່ນປະໝາດເຮົາ. ⁴⁰ເພາະຜູ້ໃດບໍ່ຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາກໍເປັນຝ່າຍເຮົາແລ້ວ. ⁴¹ເຮົາບອກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະເອົານໍ້າຈອກໜຶ່ງໃຫ້ທ່ານດື່ມເພາະທ່ານເປັນຝ່າຍພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຂາດບໍາເໜັດຂອງຕົນຈັກເທື່ອ.

ການເຮັດໃຫ້ຫລົງຜິດ

(ມທ 18:6-9; ລກ 17:1-2)

⁴²“ຖ້າຜູ້ໃດຈະເຮັດໃຫ້ຄົນໜຶ່ງໃນໝູ່ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຊື່ອ [ໃນເຮົາ] ຫລົງຜິດ ຖ້າຈະເອົາຫີນໂມ້ກ້ອນໃຫຍ່ຜູກຄໍຜູ້ນັ້ນຖິ້ມລົງນໍ້າທະເລເສຍກໍດີກວ່າ. ⁴³ຖ້າມີຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດຈົ່ງຕັດຖິ້ມເສຍ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍເສຍອົງຄະ ກໍດີກວ່າມີມືສອງເບື້ອງແລະຕ້ອງຕົກພີ່ນະລົກໃນໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ. ⁴⁴[ໃນທີ່ນັ້ນ ‘ໂຕໜອນກໍບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະໄຟກໍບໍ່ຮູ້ມອດ’.] ⁴⁵ຖ້າຕົນຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດຈົ່ງຕັດຖິ້ມເສຍ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍຕົນກຸດເບື້ອງໜຶ່ງ ກໍດີກວ່າມີຕົນສອງເບື້ອງແລະຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງໃນພີ່ນະລົກ. ⁴⁶[ໃນທີ່ນັ້ນ ‘ໂຕໜອນກໍບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະໄຟກໍບໍ່ຮູ້ມອດ’.] ⁴⁷ຖ້າຕາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດຈົ່ງຄວັດອອກເສຍ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາເບື້ອງດຽວ ກໍດີກວ່າມີຕາສອງເບື້ອງແລະຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງໃນພີ່ນະລົກ. ⁴⁸ໃນທີ່ນັ້ນ ‘ໂຕໜອນກໍບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະໄຟກໍບໍ່ຮູ້ມອດ’. ⁴⁹“ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກເອືອບເກືອແລ້ວຊໍາລະດ້ວຍໄຟ. ⁵⁰ເກືອເປັນຂອງດີ ແຕ່ຖ້າເກືອໝົດລົດເຄັມແລ້ວ ຈະເຮັດໃຫ້ກັບເຄັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງມີເກືອໃນຕົວ ແລະຈົ່ງໃຫ້ມີຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນເທີນ.”

ບົດທີ 10

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນເລື່ອງການຢ່າຮ້າງ

(ມທ 19:1-12)

¹ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງລຸກຈາກທີ່ນັ້ນສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຂດແຂວງຢູດາຍ [[ແລະ] ຟາກແມ່ນໍ້າຢແດນເບື້ອງນັ້ນ ແລະປະຊາຊົນພາກັນມາໂຫວ້ພຣະອົງອີກ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສັ່ງສອນເຂົາຕາມເຄີຍ. ²ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ມາທູນຖາມເພື່ອທົດລອງພຣະອົງວ່າ, “ຜູ້ຊາຍຈະຢ່າຮ້າງເມຍຂອງຕົນເປັນການຖືກຕ້ອງຕາມກົດບັນຍັດຫລື.” ³ພຣະອົງຊົງຍ້ອນຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ໂມເຊໄດ້ບັນຍັດໄວ້ຢ່າງໃດ.” ⁴ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໂມເຊໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດໜັງສືຢ່າຮ້າງແລ້ວໃຫ້ປະໄດ້.” ⁵ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທີ່ໂມເຊໄດ້ບັນຍັດໄວ້ຢ່າງນັ້ນກໍເພາະໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງ. ⁶ແຕ່ວ່າຕັ້ງແຕ່ເດີມສ້າງໂລກ ‘ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດໃຫ້ເປັນຊາຍແລະຍິງ’,

7^{ດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຊາຍຈຶ່ງລະພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ [ໄປຜູກພັນຢູ່ກັບເມຍ]. ⁸ແລະເຂົາທັງສອງຈະເປັນກາຍອັນດຽວ’ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປັນສອງຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນກາຍອັນດຽວ. ⁹ເຫດສັນນັ້ນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມແອກກັນແລ້ວ ຢ່າໃຫ້ມະນຸດເຮັດໃຫ້ພາກຈາກກັນ.”}

¹⁰ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ພວກສາວົກໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງເຖິງເລື່ອງນີ້ອີກ. ¹¹ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດປະເມຍຂອງຕົນແລ້ວໄປເອົາເມຍໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນກໍຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້. ¹²ແລະຖ້າຍິງໃດປະຜິດຂອງຕົນແລ້ວໄປເອົາຜົວໃໝ່ ຍິງນັ້ນກໍຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້ເໝືອນກັນ.”

ພຣະເຢຊູຊົງອວຍພຣະພອນເດັກນ້ອຍ

(ມທ 19:13-15; ລກ 18:15-17)

¹³ແລະເຂົາໄດ້ອູ້ມເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດໃສ່ເຂົາ ແຕ່ພວກສາວົກໄດ້ຫ້າມປາມເຂົາໄວ້. ¹⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍເຄືອງພຣະໄທ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າມາຫາເຮົາ ຢ່າຫ້າມເຂົາ ເພາະວ່າລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງ^[1] ຄົນຢ່າງນີ້ແຫລະ. ¹⁵ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັບລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ.” ¹⁶ແລ້ວພຣະອົງຊົງອູ້ມເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນຢຽດພຣະຫັດໃສ່ແລະອວຍພອນໃຫ້ເຂົາ.

ເລື່ອງມະຫາເສດຖີ

(ມທ 19:16-30; ລກ 18:18-30)

¹⁷ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດອອກໄປກາງທາງ ມີຄົນໜຶ່ງແລ່ນມາຫາພຣະອົງຄູ່ເຂົ້າລົງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານຜູ້ປະເສີດເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດມາເປັນມໍລະດົກ.” ¹⁸ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເອີ້ນເຮົາວ່າຜູ້ປະເສີດ ບໍ່ມີໃຜປະເສີດ ເວ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ¹⁹ທ່ານຮູ້ຈັກຂໍ້ພຣະບັນຍັດແລ້ວວ່າ ‘ຢ່າຂ້າຄົນ, ຢ່າມິດສາຈານຈາກຜົວຈາກເມຍ, ຢ່າລັກຊັບ, ຢ່າເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ຢ່າສີ່ໂກງ, ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ.’” ²⁰ຄົນນັ້ນໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂໍເຫລົ່ານັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເປັນເດັກນ້ອຍມາ.” ²¹ພຣະເຢຊູ ເພ່ງເບິ່ງຜູ້ນັ້ນກໍຊົງຮັກເພິ່ນແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຍັງຂາດຢູ່ສິ່ງໜຶ່ງ ຄືຈົ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງຂອງຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ແຈກທານແກ່ຄົນອະນາຖາແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນ ແລະຈົ່ງຕາມເຮົາມາເສຍ.” ²²ເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳນັ້ນໜ້າຂອງເພິ່ນກໍເສົ້າລົງ ຄົນນັ້ນກໍອອກໄປເປັນທຸກໜັກໃຈເພາະຕົນມີຊັບສິ່ງຂອງຈຳນວນຫລາຍ.

²³ພຣະເຢຊູທອດພຣະເນດທົ່ວຮອບ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ໝໍ້.” ²⁴ພວກສາວົກກໍປະຫລາດໃຈໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາອີກວ່າ, “ລູກເອີຍ, ທີ່ຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ໝໍ້. ²⁵ຕົວໂອດໂອຈະລອດຮູເຂັມກໍງ່າຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນລາຊະ

^[1]ພາສາເດີມອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າ “ເປັນກຳມະສິດຂອງ” ຫລືວ່າ “ເປັນທີ່ປະກອບດ້ວຍ”

ແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.”²⁶ພວກສາວົກແຮ່ງປະຫລາດໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຖ້າຢາງນັ້ນ ໃຜຈະລອດພົ້ນໄດ້.”²⁷ພຣະເຢຊູ ທອດພຣະເນດເຂົາແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຝ່າຍມະນຸດກໍເຫລືອ ກຳລັງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ແຕ່ບໍ່ເຫລືອກຳລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ.”

²⁸ຝ່າຍ ເປໂຕ ຈຶ່ງຕັ້ງຕົ້ນທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ສະຫລະພົດທຸກສິ່ງ ແລ້ວ ແລະໄດ້ຕາມທ່ານມາ.”²⁹ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈົງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ສະຫລະເຮືອນ, ຫລືອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ຫລືພໍ່ແມ່, ຫລືລູກ, ຫລືໂຮ່ນາ ເພາະເຫັນ- ແກ່ເຮົາແລະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ. ³⁰ໃນໂລກນີ້ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຕອບແທນຮ້ອຍທີ່ ຄືເຮືອນ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ພໍ່ແມ່, ລູກ, ແລະໂຮ່ນາ ທັງຈະຖືກການຂົ່ມເຫງດ້ວຍ ແລະໃນໂລກໜ້າຈະ ໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ³¹ແຕ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕົ້ນຈະກັບເປັນປາຍ ແລະຜູ້ທີ່ ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕົ້ນ.”

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວລ່ວງໜ້າເປັນຄັ້ງທີສາມວ່າຈະຖືກຂ້າ

(ມທ 20:17-19; ລກ 18:30-34)

³²ເມື່ອກຳລັງເດີນທາງຂຶ້ນເມືອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດນຳໜ້າເຂົາ ຝ່າຍພວກ ສາວົກກຳພາກັນຄິດປະຫລາດໃຈ ແລະພວກທີ່ເດີນມາຕາມຫລັງກໍມີຄວາມຍ້ານ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງ ເອີ້ນພວກສາວົກສືບສອງຄົນມາໃກ້ພຣະອົງອີກ ແລ້ວຊົງຕັ້ງຕົ້ນສະແດງເຫດການທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງ ເກີດຂຶ້ນແກ່ພຣະອົງໃຫ້ເຂົາຊາບ. ³³ວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ພວກເຮົາກຳລັງຂຶ້ນເມືອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເຂົາຈະມອບບຸດມະນຸດໄວ້ກັບພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທຳ ພວກເຫລົ່ານີ້ຈະລົງ- ໂທດປະຫານຊີວິດເພິ່ນ ແລະຈະມອບເພິ່ນໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດ. ³⁴ຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນຈະເຍາະ- ເຍີ້ຍເພິ່ນ, ຈະຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ເພິ່ນ, ຈະຂຽນຕີເພິ່ນ, ແລະຈະຂ້າເພິ່ນເສຍ ແລ້ວໃນວັນຖ້ວນ ສາມເພິ່ນຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃໝ່.”

ຄຳທູນຂໍຂອງຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ

(ມທ 20:20-28)

³⁵ຝ່າຍຢາໂກໂບ ກັບ ໂຢຮັນ ລູກຂອງ ເຊເບດາຍ ໄດ້ເຂົ້າມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍທັງສອງປາດຖະໜາຈະຂໍໃຫ້ທ່ານ ໂຜດຕາມຄຳຂໍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.”³⁶ພຣະອົງຊົງ ຖາມວ່າ, “ທ່ານທັງສອງປາດຖະໜາໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້.”³⁷ເຂົາຈຶ່ງທູນວ່າ, “ເມື່ອທ່ານຈະຢູ່ ໃນສະຫງ່າລາສີນັ້ນ ຂໍໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນັ້ງທີ່ເບື້ອງຂວາທ່ານຄົນໜຶ່ງແລະເບື້ອງຊ້າຍຄົນໜຶ່ງ.”³⁸ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທິພວກທ່ານຂໍນັ້ນທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຈອກທີ່ເຮົາດື່ມນັ້ນ ທ່ານຈະດື່ມ ໄດ້ຫລື ແລະບັບຕິສະມາທີ່ເຮົາຮັບນັ້ນ ທ່ານຈະຮັບໄດ້ຫລື.”³⁹ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໄດ້ຢູ່ຂ້າ- ນ້ອຍ” ພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈອກທີ່ເຮົາດື່ມທ່ານກໍຈະດື່ມແທ້ ແລະບັບຕິສະມາທີ່ ເຮົາຮັບທ່ານກໍຈະຮັບແທ້. ⁴⁰ແຕ່ທີ່ຈະນັ່ງເບື້ອງຂວາຫລືເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ ຂອງເຮົາຈະຈັດໃຫ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດໄວ້ສຳລັບຜູ້ໃດກໍເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.”

⁴¹ເມື່ອສາວົກສືບສອງຄົນ ໄດ້ຍິນ ແລ້ວ ກໍຕັ້ງຕົ້ນ ເຄືອງໃຈ ເພາະ ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ.

⁴²ພຣະເຢຊູ ຊົງເອີ້ນເຂົາມາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າ ຜູ້ທີ່ນັບວ່າເປັນຜູ້ປົກຄອງ

ຄົນຕ່າງຊາດກໍບັງຄັບບັນຊາເຂົາ ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ກໍໃຊ້ອຳນາດເໜືອເຂົາ. ⁴³ແຕ່ໃນລະຫວ່າງພວກທ່ານບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນໃຫຍ່ໃນພວກທ່ານຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍ. ⁴⁴ແລະຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນເອກເປັນຕົ້ນໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງທ່ານທັງໝົດ. ⁴⁵ເພາະບຸດມະນຸດນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາໃຫ້ຄົນອື່ນປະຕິບັດຕົນ ແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດເຂົາ ແລະປະທານຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຄ່າໂຖຄົນຈຳນວນຫລາຍ.”

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນຕາບອດ

(ມທ 20:28-34; ລກ 18:35-43)

⁴⁶ຝ່າຍພຣະເຢຊູກໍສະເດັດມາຍັງເມືອງເຢຣີໂກພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດອອກຈາກເມືອງເຢຣີໂກ ພ້ອມກັບພວກສາວົກແລະປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍ ມີຄົນຕາບອດຜູ້ໜຶ່ງຊື່ບາຣະຕິມາຍ ຊຶ່ງເປັນລູກຂອງຕິມາຍ ນັ່ງຂໍທານຢູ່ແຄມທາງ. ⁴⁷ເມື່ອຄົນນັ້ນໄດ້ຍິນວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູໂທນາຊາເຮັດສະເດັດມາ ກໍຕັ້ງຕົນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “ທ່ານເຢຊູບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.” ⁴⁸ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຫ້າມໃຫ້ມິດຢູ່ ແຕ່ຜູ້ນັ້ນແຮງຮ້ອງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.” ⁴⁹ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຢຸດຍິນຢູ່ ແລ້ວຊົງສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງເອີ້ນຄົນນັ້ນມາ” ເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນຄົນຕາບອດນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຂຶ້ນໃຈແລະລຸກຂຶ້ນເທາະເພິ່ນກຳລັງເອີ້ນເຈົ້າ.” ⁵⁰ຄົນຕາບອດນັ້ນກໍຖິ້ມຜ້າຫົ່ມເສຍ ແລ້ວຮີບລູກຂຶ້ນມາຫາພຣະເຢຊູ. ⁵¹ພຣະເຢຊູຊົງຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ” ຄົນຕາບອດໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຂໍໃຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນຮຸ່ງແດ່ທ້ອນ.” ⁵²ພຣະເຢຊູຊົງບອກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປເສຍຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ” ໃນທັນໃດນັ້ນຄົນຕາບອດກໍເຫັນຮຸ່ງແລະໄດ້ເດີນທາງຕາມພຣະອົງໄປ.

ບົດທີ 11

ການສະເດັດເຂົ້າກຸງຢາງມີໄຊ

(ມທ 21:1-11; ລກ 19:28-40; ຢຮ 12:12-19)

¹ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກມາໃກ້ກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ເຖິງບ້ານ ເບັດຟາເຄ ແລະບ້ານ ເບັດທານີທີ່ພູໜາກກອກເທດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ, ²ໂດຍຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານນັ້ນ ຄັນເຂົ້າໄປແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນຈະພົບລໍນ້ອຍໂຕໜຶ່ງຜູກຢູ່ ທີ່ຍັງບໍ່ມີໃຜຂຶ້ນຂີ່ຈັກເທື່ອ ຈົ່ງແກ້ມັນຈູງມາທີ່ນີ້. ³ຖ້າມີໃຜຖາມວ່າ ‘ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນັ້ນ’ ຈົ່ງຕອບວ່າ ‘ນາຍຕ້ອງການ’^[1] ແລະບິດດຽວຈະລົງມັນກັບຄືນມາໃຫ້ທີ່ນີ້.” ⁴ແລ້ວສາວົກສອງຄົນນັ້ນກໍໄປ ແລະໄດ້ພົບລໍນ້ອຍໂຕໜຶ່ງຜູກຢູ່ນອກປະຕູໃນຖະໜົນ ເຂົາຈຶ່ງແກ້ມັນ. ⁵ຜູ້ລາງຄົນທີ່ຍິນຢູ່ຫີນໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານແກ້ລໍນ້ອຍເຮັດຫຍັງ.” ⁶ສາວົກສອງ

[1]ຫລືວ່າ “ເຈົ້າຂອງມັນຕ້ອງການ.”

ຄົນນັ້ນກໍຕອບຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງເຂົາ ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຍອມໃຫ້ເຂົາໄປ. ⁷ສາວົກຈິ່ງຈູງລໍນັ້ນມາໃຫ້ພຣະເຢຊູ ເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູຫລັງມັນ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນປະທັບ. ⁸ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູລົງຕາມທາງ ແລະມີລາງຄົນໄດ້ຕັດພິດໄມ້ມາປູ. ⁹ຝ່າຍຄົນທີ່ຢ່າງໄປກ່ອນກັບຜູ້ທີ່ມາຕາມຫລັງໄດ້ໂຫ້ຮ້ອງວ່າ, “ໂຮຊັນນາ ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຊົງພຣະຈະເລີນ. ¹⁰ຄວາມສຸກສະຫວັດດີຈົ່ງມີແກ່ລາຊະອານາຈັກຂອງດາວິດບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະມາ ໂຮຊັນນາໃນທີ່ສູງສຸດ.” ¹¹ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະເຂົ້າໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ເມື່ອຊົງທອດພຣະເນດສິ່ງທັງປວງທົ່ວແລ້ວ ເວລາກໍໃກ້ຄຳ ພຣະອົງຈິ່ງສະເດັດອອກໄປຍັງບ້ານເບັດທານີກັບພວກສາວົກສິບສອງຄົນນັ້ນ.

ຊົງປ້ອຍຕົ້ນເດື່ອເທດ

(ມທ 21:18-19)

¹²ໃນວັນຕໍ່ໄປ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຈາກບ້ານເບັດທານີ ພ້ອມກັບພວກສາວົກກໍຊົງຫົວອາຫານ. ¹³ພໍທອດພຣະເນດເຫັນຕົ້ນເດື່ອເທດຕົ້ນໜຶ່ງມີໃບຢູ່ແຕ່ໂກ ພຣະອົງກໍສະເດັດເຂົ້າໄປເບິ່ງວ່າຈະມີໝາກຫລືບໍ່ ຄັນມາເຖິງແລ້ວ ບໍ່ເຫັນມີໝາກມີແຕ່ໃບ ເພາະວ່າຍັງບໍ່ເຖິງລະດູໝາກ. ¹⁴ພຣະອົງຈິ່ງຊົງເວົ້າໃສ່ຕົ້ນໄມ້ນັ້ນວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປຢ່າໃຫ້ມີຜູ້ໃດໄດ້ກິນໝາກຈາກມົງຈັກເທື່ອ” ພວກສາວົກກໍໄດ້ຍິນຄຳຊົງພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນ.

ຊົງຊຳລະພຣະວິຫານ

(ມທ 21:12-17; ລກ 19:45-48; ຢຮ 2:13-22)

¹⁵ເມື່ອມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານຊົງຕັ້ງຕົ້ນຂັບໄລ່ບັນດາຜູ້ຊື່ຂາຍໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຂວັ້າໂຕະຂອງຜູ້ແລກເງິນກັບບ່ອນນັ່ງຂອງຜູ້ຂາຍນົກເຂົາເສຍ. ¹⁶ແລະຊົງທຳມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຂົນສົ່ງໃດຜ່ານບໍລິເວນພຣະວິຫານ. ¹⁷ພຣະອົງຊົງບອກສອນເຂົາວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະທຳພິບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ ‘ວິຫານຂອງເຮົາຈະເອີ້ນວ່າ ເປັນສະຖານທີ່ໂຫວ້ອນຂອງຄົນທຸກຊາດ’ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນ ‘ຖ້ຳຂອງໂຈນ’.” ¹⁸ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທຳໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍພາກັນພະຍາຍາມຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ ເພາະເຂົາຍ້ານພຣະອົງ ເຫດວ່າປະຊາຊົນທັງໝົດປະຫລາດໃຈດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ. ¹⁹ເມື່ອໃກ້ຈະເຖິງຍາມຄຳພຣະອົງກໍສະເດັດອອກຈາກກຸງ.

ຄຳສອນຈາກຕົ້ນເດື່ອເທດທີ່ຫ່ຽວແຫ້ງໄປ

(ມທ 21:20-22)

²⁰ໃນເວລາເຊົ້າ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຜ່ານທີ່ນັ້ນໄປພ້ອມກັບພວກສາວົກ ເຂົາໄດ້ເຫັນຕົ້ນເດື່ອເທດນັ້ນຫ່ຽວແຫ້ງໄປຈົນເຖິງຮາກ. ²¹ຝ່າຍ ເປໂຕກໍໄດ້ຈີ່ຈຳເຫດການຈິ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ ເບິ່ງແມ, ຕົ້ນເດື່ອເທດທີ່ເພິ່ນໄດ້ປ້ອຍນັ້ນກໍຫ່ຽວແຫ້ງໄປແລ້ວ.” ²²ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ²³ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະສັ່ງພູມື້ວ່າ ‘ຈົ່ງຍ້າຍໄປຕົກລົງນ້ຳທະເລເສຍ’ ແລະບໍ່ໄດ້ສົງໄສໃນໃຈ ແຕ່ເຊື່ອວ່າຈະເປັນ

ໄປຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍຈະເປັນໄປຕາມນັ້ນ. ²⁴ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານອ້ອນວອນທູນຂໍນັ້ນ ຈົ່ງເຊື່ອວ່າໄດ້ຮັບແລ້ວແລະກໍຄົງຈະເປັນແກ່ທ່ານ. ²⁵ເມື່ອທ່ານຍືນອ້ອນວອນຢູ່ ຖ້າມີເຫດກັບຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ໃດ ຈົ່ງນຶກອະໄພໂທດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເສຍ ເພື່ອພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈະຊົງຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານດ້ວຍ. ²⁶[ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຍົກໂທດນັ້ນ ພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານເໝືອນກັນ.]”

ບັນຫາເລື່ອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 21:23-27; ລກ 20:1-8)

²⁷ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມ ອີກພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດໄປມາໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ມີພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ພວກນັກທຳ, ແລະພວກເຖົ້າແກ່ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ, ²⁸ທູນຖາມວ່າ, “ເຈົ້າມີສິດອັນໃດເຮັດການເຫລົ່ານີ້ ໃຜໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ.” ²⁹ພຣະເຢຊູຈົ່ງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຖາມພວກທ່ານຈັກຂໍໜຶ່ງ ຈົ່ງຕອບເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ. ³⁰ຄືບັບຕີສະມາຂອງໂຢຮັນນັ້ນມາຈາກສະຫວັນຫລືມາຈາກມະນຸດ.” ³¹ເຂົາຈົ່ງບຶກສາກັນວ່າ, “ຖ້າເຮົາຈະວ່າ ‘ມາຈາກສະຫວັນ’ ມັນຄົງຈະຖາມເຮົາວ່າ ‘ດ້ວຍເຫດໃດຈົ່ງບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນນັ້ນ’.” ³²ແຕ່ຖ້າເຮົາຈະວ່າ ‘ມາຈາກມະນຸດ’...” ເຂົາກໍຢ້ານປະຊາຊົນ ເພາະຄົນທັງປວງຖືວ່າ ໂຢຮັນ ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳແທ້ໆ. ³³ເຂົາຈົ່ງທູນຕອບພຣະເຢຊູວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້” ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາຈະບໍ່ບອກທ່ານທັງຫລາຍເໝືອນກັນວ່າ ເຮົາເຮັດການເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ.”

ບົດທີ 12

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງສວນອະງຸ່ນແລະຄົນເຊົ້າ

(ມທ 21:33-46; ລກ 20:9-19)

¹ພຣະອົງຈົ່ງຕັ້ງຕົ້ນຊົງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, “ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຮັດສວນອະງຸ່ນແລ້ວລ້ອມຮົ້ວໄວ້, ໄດ້ສະກັດອ່າງຢຽບເອົານ້ຳອະງຸ່ນ, ແລະສ້າງຫໍເຝົ້າໃຫ້ຊາວສວນເຊົ້າ ແລ້ວຕົນກໍອອກໄປຕ່າງປະເທດ. ²ຄັນເຖິງລະດູໝາກອະງຸ່ນເພີ່ນຈົ່ງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງມາຫາພວກເຊົ້າສວນນັ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຜົນຈາກສວນຂອງຕົນ. ³ແຕ່ຝ່າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຈັບຂ້ອຍໃຊ້ຄົນນັ້ນຂຽນຕີ ແລ້ວໄລ່ໃຫ້ກັບໄປມີເປົ່າໆ. ⁴ອີກເທື່ອໜຶ່ງເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍອີກຄົນໜຶ່ງມາຫາຄົນເຊົ້າສວນ ຄົນເຊົ້າສວນນັ້ນກໍທຸບຕີຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນຈົນທົວແຕກ ແລະຍັງເຮັດໃຫ້ມັນໄດ້ຖືກອັບອາຍຂາຍໜ້າອີກ. ⁵ແລ້ວເຈົ້າຂອງສວນຍັງໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍມາອີກຄົນໜຶ່ງ ເຂົາກໍຂ້າຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນເສຍ ແລ້ວເພີ່ນຍັງໃຫ້ຂ້ອຍມາອີກຫລາຍຄົນ ບາງຄົນເຂົາກໍຂຽນຕີ, ບາງຄົນເຂົາກໍຂ້າເສຍ. ⁶ເຈົ້າຂອງສວນຍັງມີອີກຜູ້ໜຶ່ງ ຄືລູກຊາຍທີ່ຕົນຮັກ ເພີ່ນຈົ່ງໃຫ້ລູກຄົນນັ້ນມາເປັນເທື່ອສູດທ້າຍໂດຍເພີ່ນນຶກວ່າ ‘ເຂົາຄົງຈະນັບຖືລູກຂອງກູ’. ⁷ແຕ່ຄົນເຊົ້າສວນເວົ້າກັນວ່າ ‘ຄົນນີ້ແຫລະ, ເປັນເຈົ້າມໍລະດົກ ພວກເຮົາຈົ່ງຂ້າມັນເສຍ ແລ້ວມໍລະດົກນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງເຮົາ’. ⁸ເຂົາຈົ່ງພາກັນຈັບລູກນັ້ນຂ້າເສຍ ແລ້ວເອົາສົບຖົ່ມນອກສວນ. ⁹ເຈົ້າຂອງສວນຈະເຮັດແນວໃດ ທ່ານກໍ

ຈະມາຂ້າຄົນເຊົ້າສວນເຫລົ່ານັ້ນເສຍ ແລ້ວຈະເອົາສວນອະງຸ່ນນັ້ນໃຫ້ຄົນອື່ນເຊົ້າ. ¹⁰ພວກທ່ານ
ບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳຕອນນີ້ຫລືທີ່ວ່າ,

‘ຫິນທີ່ນາຍຊ່າງໄດ້ຖອດຖິ້ມເສຍ

ຫິນນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ກາຍເປັນຫິນ ເສົາເອກແລ້ວ.

¹¹ ການນີ້ເປັນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ເປັນການອັນອັດສະຈັນໃຈຕໍ່ຕາຂອງເຮົາ.’”

¹²ຝ່າຍເຂົາຈິ່ງພະຍາຍາມຈະຈັບພຣະອົງ ແຕ່ວ່າເຂົາຍ້ານປະຊາຊົນ ດ້ວຍເຂົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະອົງ
ໄດ້ຊົງກ່າວຄຳອຸປະມານີ້ຕໍ່ສູ້ເຂົາເອງ ແລ້ວເຂົາກໍພາກັນໜີຈາກພຣະອົງເສຍ.

ການເສຍສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊາ

(ມທ 22:15-22; ລກ 20:20-26)

¹³ເຂົາຈິ່ງໃຊ້ບາງຄົນໃນພວກ ຟາຣີຊາຍ ແລະພວກ ເຮໂຣດ ໄປຫາພຣະອົງ ເພື່ອຄອຍຈັບ
ຄວາມຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ. ¹⁴ເມື່ອເຂົາມາເຖິງແລ້ວກໍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານ
ເອີຍ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຊາບຢູ່ວ່າ ທ່ານເປັນຜູ້ສັດຊື່ແລະບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈຜູ້ໃດ ເພາະທ່ານບໍ່ເຫັນ-
ແກ່ໜ້າຜູ້ໃດ ແຕ່ສັ່ງສອນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່ ການທີ່ເສຍສ່ວຍໃຫ້ກາຍຊານັ້ນສົມ-
ຄວນ^[1] ຫລືບໍ່ ພວກຂ້າພະເຈົ້າຄວນເສຍຫລືບໍ່ເສຍ.” ¹⁵ຝ່າຍພຣະອົງຊົງຊາບກົນອຸປາຍຂອງ
ເຂົາຈິ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກເຈົ້າມາທົດລອງເຮົາເຮັດຫຍັງ ຈົ່ງເອົາເງິນເດນາຮີອິນຫລຽນໜຶ່ງມາ
ໃຫ້ເຮົາເບິ່ງດູ.” ¹⁶ເຂົາກໍເອົາມາໃຫ້ ພຣະອົງຈິ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຮູບແລະຄຳຈາລຶກນີ້ແມ່ນ
ຂອງໃຜ?” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ເປັນຂອງກາຍຊາ”. ¹⁷ພຣະເຢຊູຈິ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ສິ່ງທີ່
ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແດ່
ພຣະເຈົ້າ” ຝ່າຍເຂົາກໍງົດປະຫລາດໃຈໃນພຣະອົງເຕັມທີ.

ບັນຫາເລື່ອງການຄືນມາຈາກຕາຍ

(ມທ 22:23-33; ລກ 20:27-40)

¹⁸ວັນໜຶ່ງມີພວກຊາດູກາຍມາຫາພຣະອົງ ພວກນີ້ເຄີຍເວົ້າວ່າການຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນບໍ່ມີ
ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, ¹⁹“ອາຈານເອີຍ, ໂມເຊ ໄດ້ຂຽນສັ່ງພວກເຮົາໄວ້ວ່າ ‘ຖ້າອ້າຍຂອງຄົນ
ໃດຕາຍແລະພັນລະຍາຍັງຢູ່ແຕ່ບໍ່ມີລູກ ກໍໃຫ້ນ້ອງຊາຍຮັບເອື້ອຍໃຫ້ເປັນພັນລະຍາໄວ້ ເພື່ອສືບ
ເຊື້ອສາຍອ້າຍຂອງຕົນ’. ²⁰ຍັງມີເຈັດຊາຍອ້າຍນ້ອງນຳກັນ ອ້າຍກົກເອົາເມຍແລ້ວໄດ້ຕາຍໄປ
ເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ. ²¹ນ້ອງຜູ້ຖ້ວນໜຶ່ງກໍຮັບເອົາຍິງນັ້ນເປັນເມຍກໍຕາຍຍັງບໍ່ມີລູກ ແລະນ້ອງຜູ້ຖ້ວນ
ສອງກໍຮັບເອົາເໝືອນກັນແຕ່ກໍຕາຍບໍ່ມີລູກ. ²²ອ້າຍນ້ອງທັງເຈັດຄົນນີ້ກໍໄດ້ເອົາຍິງນັ້ນເປັນເມຍ
ແລະບໍ່ມີລູກ ທີ່ສຸດຜູ້ຍິງນັ້ນກໍຕາຍເໝືອນກັນ. ²³ສັນນັ້ນໃນວັນຄືນມາຈາກຕາຍ [ເມື່ອຄົນທັງ
ປວງຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄືນມາ] ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມຍຂອງຜູ້ໃດ ດ້ວຍວ່ານາງໄດ້ເປັນເມຍ

[1] ໝາຍຄວາມວ່າຖືກຕ້ອງພຣະບັນຍັດ.

ຂອງຊາຍທັງເຈັດຄົນແລ້ວ.”²⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເພາະຂໍ້ນີ້ແຫລະ, ພວກທ່ານຫລົງຜິດແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລື ຄືພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຳພີແລະລິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ.”²⁵ເພາະເມື່ອມະນຸດຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ຈະບໍ່ມີການແຕ່ງງານຫລືຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມຍກັນອີກ ແຕ່ເຂົາຈະເປັນເໝືອນເທວະດາໃນສະຫວັນ.²⁶ແຕ່ເລື່ອງຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ ທີ່ເຂົາຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາອີກນັ້ນ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ານໃນພຣະຄຳພີຂອງໂມເຊ ຈັກເທື່ອຫລືຕອນເລື່ອງພູມໂມນັ້ນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ ‘ຝ່າຍເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ’.²⁷ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ ແຕ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ ພວກທ່ານຫລົງຜິດໄປຫລາຍ.”

ພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່

(ມທ 22:34-40; ລກ 10:25-28)

²⁸ມີນັກທຳຄົນໜຶ່ງເມື່ອເຂົ້າມາເຖິງໄດ້ຍິນເຂົາໂຕ່ຖາມກັນຢູ່ ແລະທັງເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາໄດ້ດີ ຈຶ່ງທຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃດເປັນເອກເປັນໃຫຍ່ກວ່າຂໍ້ບັນຍັດທັງປວງ.”²⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ພຣະບັນຍັດຂໍ້ເອກນັ້ນຄືດັ່ງນີ້ ‘ຊາວອິສຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຟັງເທີນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ.”³⁰ແລະພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດ, ແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງເຈົ້າ’.³¹ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສອງນັ້ນຄື ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ’ ພຣະບັນຍັດຂໍ້ອື່ນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ບໍ່ມີ.”³²ຝ່າຍນັກທຳຄົນນັ້ນທຸນວ່າ, “ດີແລ້ວ, ອາຈານເອີຍ ທ່ານກ່າວຖືກແລ້ວວ່າພຣະອົງນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະນອກຈາກພຣະອົງນັ້ນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງອື່ນ.”³³ແລະທີ່ຈະຮັກພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງ ທັງຈະຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງນັ້ນກໍປະເສີດກວ່າເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະຂອງຖວາຍທັງປວງ.”³⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຜູ້ນັ້ນຕອບດ້ວຍຄວາມສະຫລາດ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, “ທ່ານບໍ່ໂກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ” ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຖາມພຣະອົງຕໍ່ໄປອີກ.

ບັນຫາເລື່ອງເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ

(ມທ 22:41-46; ລກ 20:41-44)

³⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານໄດ້ຊົງຖາມວ່າ, “ທີ່ພວກນັກທຳເວົ້າວ່າພຣະຄຣິດຊົງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດນັ້ນ ເປັນໄດ້ຢ່າງໃດ.”³⁶ດ້ວຍວ່າດາວິດເອງກ່າວໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດວ່າ,

‘ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງວ່າ,
“ຈົ່ງນັ່ງເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ
ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງທ່ານ’.”

³⁷ເມື່ອກະສັດດາວິດເອງຍັງເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ ‘ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແລ້ວພຣະຄຣິດຈະເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ.”

ພຣະເຢຊູຊົງປະນາມພວກນັກທວ່າ

(ມທ 23:1-36; ລກ 20:45-47)

³⁸ຝ່າຍປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຟັງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງຊົງສັ່ງ-ສອນຈົ່ງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີຈາກພວກນັກທວ່າ ຜູ້ຊອບບຸ່ງເສື້ອຍາວຢ່າງໄປມາແລະຊອບໃຫ້ຄົນຄຳນັບໃນທີ່ປະຊຸມຊົນ, ³⁹ທັງຊອບບ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາແລະໃນການກິນລ້ຽງ. ⁴⁰ເຂົາມັກກິນກິນຄອບຄົວແມ່ໝ້າຍແລະແກ້ງໄຫວ້ວອນໃຫ້ຍິດຍາວ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະຕ້ອງມີໂທດຫລາຍຂຶ້ນ.”

ເງິນຖວາຍຂອງຍິງໝ້າຍ

(ມທ 21:1-4)

⁴¹ພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ເກັບເງິນຖວາຍ ຈົ່ງຊົງສັ່ງເກດປະຊາຊົນທີ່ບ່ອນເງິນລົງໃນຜູ້ນັ້ນ ແລະຄົນຮັ່ງມີຫລາຍຄົນໄດ້ເອົາເງິນຈຳນວນຫລາຍມາບ່ອນລົງ. ⁴²ມີແມ່ໝ້າຍຄົນໜຶ່ງເປັນຄົນຍາກຈົນ ໄດ້ເອົາຫລຽນທອງແດງສອງຫລຽນ ທີ່ມີຄ່ານ້ອຍທີສຸດ ມາບ່ອນລົງເໝືອນກັນ. ⁴³ພຣະອົງຈົ່ງຊົງເອີ້ນພວກສາວິກມາ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ແມ່ໝ້າຍຍາກຈົນຜູ້ນີ້ໄດ້ໃສ່ເງິນໃນຜູ້ຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນທັງໝົດທີ່ບ່ອນໃສ່ນັ້ນ. ⁴⁴ເພາະວ່າຄົນທັງປວງນັ້ນໄດ້ເອົາຈາກເງິນເຫລືອໃຊ້ຂອງເຂົາມາບ່ອນລົງ ແຕ່ຍິງຄົນນີ້ຂັດສິນທີ່ສຸດ ຍັງໄດ້ເອົາເງິນທີ່ມີຢູ່ສຳລັບລ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນມາໃສ່ຈົນໝົດ.”

ບົດທີ 13

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວລ່ວງໜ້າໄວ້ເຖິງການທຳລາຍພຣະວິຫານ

(ມທ 24:1-2; ລກ 21:5-6)

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດອອກຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ມີສາວິກຂອງພຣະອົງຜູ້ໜຶ່ງທູນວ່າ, “ເບິ່ງດູ, ອາຈານເອີຍ ກ້ອນຫີນແລະຕຶກເຫລົ່ານີ້ເກີນວ່າງົດງາມ.” ²ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ສາວິກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ທ່ານເຫັນຕຶກໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ຫລື ກ້ອນຫີນທີ່ຊ່ອນທັບກັນຢູ່ນີ້ຈະຖືກທຳລາຍລົງຈົນບໍ່ເຫລືອຈັກກ້ອນດຽວ.”

ຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມທຸກລຳບາກ

(ມທ 24:3-14; ລກ 21:8-19)

³ເມື່ອພຣະອົງປະທັບຢູ່ພູເຂົາໝາກກອກເທດຕໍ່ໜ້າພຣະວິຫານ ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ໂຢຣັນ, ແລະອັນເດອາ ມາທູນຖາມພຣະອົງຕ່າງຫາກວ່າ. ⁴“ຂໍ ໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຊາບແດ່ວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ ແລະສິ່ງໃດຈະເປັນໝາຍສຳຄັນວ່າ ການທັງປວງນີ້ໃກ້ຈະສຳເລັດແລ້ວ.” ⁵ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານໃຫ້ຫລົງ. ⁶ດ້ວຍວ່າຈະມີຫລາຍຄົນມາອ້າງນາມຂອງເຮົາວ່າ ‘ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ນັ້ນ’ ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ. ⁷ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນເລື່ອງການເສິກແລະຂ່າວເລົ່າລືເລື່ອງການເສິກສົງຄາມນັ້ນ ຢ່າຕົກໃຈ ດ້ວຍວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງເກີດ

ຂຶ້ນ ແຕ່ວັນສຸດທ້າຍຍັງບໍ່ມາເຖິງ. ັດ້ວຍວ່າປະເທດຕໍ່ປະເທດ, ອານາຈັກຕໍ່ອານາຈັກ, ຈະສູ້ຮົບກັນ ທັງຈະເກີດແຜ່ນດິນໄຫວໃນບ່ອນຕ່າງໆ ແລະຈະເກີດຄວາມອິດຢາກ ເຫດການເຫລົ່ານີ້ເປັນເໝືອນຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມເຈັບປວດໃນການເກີດລູກ.

9“ແຕ່ຈົ່ງລະວັງຕົວໃຫ້ດີ ເພາະເຂົາຈະຈັບຕົວພວກທ່ານຂຶ້ນສານ, ແລະຈະຂັງພວກທ່ານໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາ, ທັງຈະເອົາພວກທ່ານໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ປົກຄອງແລະກະສັດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພະຍານແກ່ເຂົາ. 10ຂ່າວປະເສີດຈະຕ້ອງປະກາດທົ່ວປະຊາຊາດທັງປວງກ່ອນ. 11ແຕ່ເມື່ອເຂົາມອບທ່ານໄວ້ນັ້ນ ຢ່າເປັນທຸກຮ້ອນໃຈກ່ອນວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ ແຕ່ຈົ່ງເວົ້າຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄຜດໃຫ້ທ່ານເວົ້າ ເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນທ່ານເປັນຜູ້ເວົ້າ ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງເປັນຜູ້ເວົ້າ. 12ອ້າຍກັບນ້ອງຕ່າງຄົນກໍຈະມອບກັນໄວ້ ພໍຈະມອບລູກແລະລູກຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພໍ່ແມ່ໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. 13ຄົນທັງປວງຈະກຽດຊົງພວກທ່ານເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ ແຕ່ຜູ້ໃດອິດທິນເຖິງທີ່ສຸດ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈະໄດ້ລອດພົ້ນ.

ຄວາມທຸກລຳບາກອັນໃຫຍ່

(ມທ 24:15-28; ລກ 21:20-24)

14“ແຕ່ເມື່ອໃດທ່ານທັງຫລາຍເຫັນສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດຊົງ ຕັ້ງຢູ່ໃນບ່ອນບໍ່ສົມຄວນຈະຕັ້ງ (ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເອົາ) ເມື່ອນັ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາຍປົບໜີໄປຍັງພູ. 15ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນຢ່າລົງມາໃນເຮືອນຂອງຕົນເກັບເອົາສິ່ງໃດອອກໄປ. 16ສ່ວນຜູ້ທີ່ຢູ່ຕາມທົງນາ ກໍຢ່າຕ່າວຄົນມາເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ. 17ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເປັນໜ້າເວທະນາເຕັມທີ່ ຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີທ້ອງແລະມີລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່. 18ຈົ່ງອ້ອນວອນຂໍເພື່ອເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ບັງເກີດຂຶ້ນໃນລະດູໜາວ. 19ດ້ວຍວ່າໃນຄາວນັ້ນຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍເກີດມາຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕັ້ງຕົ້ນສ້າງໂລກຈົນເຖິງປັດມີ ແລະເມື່ອໜ້າຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ. 20ແລະຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສັ້ນເຂົ້າ ກໍຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດພົ້ນໄດ້ ແຕ່ເພາະຊົງເຫັນແກ່ພວກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງບັນດານໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສັ້ນເຂົ້າ. 21ໃນເວລານັ້ນຖ້າຜູ້ໃດມາບອກພວກທ່ານວ່າ ‘ເບິ່ງດູ, ອົງພຣະຄຣິດຢູ່ທີ່ນີ້’ ຫລືວ່າ ‘ເບິ່ງດູ ເພິ່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ຢ່າຮູ້ເຊື່ອ. 22ດ້ວຍວ່າຈະມີພຣະຄຣິດທຽມແລະໝໍທ່ານວາຍຂີ້ໂລບຫລາຍຄົນເກີດຂຶ້ນ ສະແດງໝາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ເພື່ອຖ້າເປັນໄດ້ຈະຫລອກລວງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້ຫລົງ. 23ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ເພາະເຮົາໄດ້ບອກທຸກສິ່ງໃຫ້ທ່ານຮູ້ໄວ້ກ່ອນແລ້ວ.

ເມື່ອບຸດມະນຸດສະເດັດມາ

(ມທ 24:29-31; ລກ 21:25-28)

24“ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເມື່ອຄາວທຸກລຳບາກຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ,
‘ດວງອາທິດຈະມືດໄປ ແລະດວງຈັນຈະບໍ່ສ່ອງແສງ.
25 ດວງດາວທັງປວງຈະຕົກລົງຈາກພ້າ
ແລະບັນດາສິ່ງທີ່ມີອຳນາດໃນທ້ອງຟ້າຈະສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວ’.

²⁶ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈະເຫັນ ‘ບຸດມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ’ ດ້ວຍລິດທານຸພາບອັນໃຫຍ່ແລະສະຫງ່າລາສີອັນຮຸ່ງເຮືອງ. ²⁷ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງໃຊ້ພວກເທວະດາໃຫ້ຮວບຮວມຄົນທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄດ້ແລ້ວຈາກທິດທັງສີ່ ຕັ້ງແຕ່ທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອບຟ້າ.

ບົດຮຽນຈາກຕົ້ນເດື່ອເທດ

(ມທ 24:32-35; ລກ 21:29-33)

²⁸“ຈົ່ງຮຽນຄຳອຸປະມາຈາກຕົ້ນເດື່ອເທດ ເມື່ອກິ່ງມັນແຕກໃບອ່ອນອອກ ພວກທ່ານກໍຮູ້ວ່າລະດູຮ້ອນໃກ້ຈະເຖິງແລ້ວ. ²⁹ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານກໍເໝືອນກັນເມື່ອເຫັນເທດການເຫລົ່ານັ້ນກຳລັງເກີດຂຶ້ນ ຈົ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້ຈະເຖິງປະຕູແລ້ວ. ³⁰ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ຄົນໃນສະໄໝນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປກ່ອນເທດການທັງປວງນີ້ບັງເກີດຂຶ້ນ. ³¹ຟ້າແລະດິນຈະລ່ວງພົ້ນໄປ ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງພົ້ນໄປຈັກເທື່ອ.

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວັນແລະເວລານັ້ນ

(ມທ 24:36-44)

³²“ແຕ່ເລື່ອງວັນຫລືໂມງນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ ແມ່ນເທວະດາໃນສະຫວັນຫລືພຣະບຸດກໍບໍ່ຮູ້ ຮູ້ແຕ່ພຣະບິດາອົງດຽວ. ³³ຈົ່ງເຝົ້າລະວັງຢູ່ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າເວລາກຳມິດນັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອໃດ. ³⁴ປຽບເໝືອນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ອອກຈາກເຮືອນເດີນທາງໄປ ໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ຂ້ອຍທຸກຄົນໃຫ້ຮັບຮູ້ການງານຂອງໃຜລາວ ແລະສັ່ງຄົນຍາມໃຫ້ເຝົ້າປະຕູຢູ່. ³⁵ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງເຝົ້າລະວັງຢູ່ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າເຮືອນຈະມາຍາມໃດ ຈະມາຫົວຄຳ, ຫລືທ່ຽງຄືນ, ຫລືເວລາໄກ່ຂັນ, ຫລືຮຸ່ງເຊົ້າ. ³⁶ຢ້ານວ່າຈະມາໃນທັນທີແລະພົບພວກທ່ານນອນຫລັບຢູ່. ³⁷ຊົ່ງເຮົາບອກພວກທ່ານ ເຮົາກໍບອກຄົນທັງປວງເໝືອນກັນວ່າ ຈົ່ງເຝົ້າລະວັງຢູ່.”

ບົດທີ 14

ພວກຫົວໜ້າປອງຮ້າຍພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:1-5; ລກ 22:1-2; ຢຮ 11:15-53)

¹ຍັງອີກສອງວັນຈະເຖິງເທດສະການປັດສະຄາ ແລະເທດສະການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອ ພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທຳກິດຊອກຊ່ອງທາງຈະຈັບພຣະອົງ ດ້ວຍອຸປະກອນຈົ່ງຂ້າເສຍ. ²ຄືເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, “ຢ່າເຮັດການນັ້ນໃນລະຫວ່າງວັນເທດສະການ ຍ້ານວ່າພົນລະເມືອງຈະເກີດວຸ້ນວາຍ.”

ພຣະເຢຊູຊົງຮັບການຫົດສົງທີ່ເບັດທານີ

(ມທ 26:6-13; ຢຮ 12:1-8)

³ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງປະທັບຢູ່ບ້ານເບັດທານີ ໃນເຮືອນຂອງຊີໂມນຄົນຂີ້ທູດ ເມື່ອຊົງນັ່ງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ ມີຍິງຜູ້ໜຶ່ງຖືອອມຫິນຂາວເຕັມດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມນາຣະດາແທ້ທີ່ມີຄ່າແພງຫລາຍ ເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະອົງ ເມື່ອຫັກຄໍອອມແລ້ວຖອກນ້ຳມັນລົງໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ. ⁴ແຕ່ມີບາງຄົນເຄືອງໃຈຈົ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ເຫດໃດຈົ່ງເຮັດໃຫ້ນ້ຳມັນນີ້ເສຍລ້າງ. ⁵ເພາະຖ້າຂາຍ

ນ້ຳມັນນີ້ກໍຄົງໄດ້ເງິນກວ່າສາມຮ້ອຍເດນາຣີອິນ ແລ້ວຈະແຈກໃຫ້ຄົນຈົນກໍໄດ້” ແລະເຂົາຈຶ່ງຈົມຕິຕຽນຍິງນັ້ນ. ⁶ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຊ່າງເທາະ ກວນໃຈລາວເຮັດຫຍັງ ນາງໄດ້ເຮັດການດີແກ່ເຮົາແລ້ວ. ⁷ດ້ວຍວ່າຄົນຍາກຈົນມີຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເໝີ ພວກທ່ານຍາກເຮັດການດີແກ່ເຂົາຍາມໃດກໍໄດ້ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາບໍ່ຢູ່ກັບທ່ານສະເໝີໄປ. ⁸ຊຶ່ງຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດກໍເປັນການສູດຄວາມສາມາດຂອງລາວ ລາວມາຫົດສົງກາຍຂອງເຮົາກ່ອນ ເພື່ອການປົງສົບຂອງເຮົາ. ⁹ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າຂ່າວປະເສີດນີ້ຈະປ່າວປະກາດໄປເຖິງບ່ອນໃດໃນທົ່ວພິພົບການທີ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດກໍຈະເລື່ອງລືໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງນາງ.”

ຢູດາຕົກລົງຈະມອບພຣະເຢຊູໄວ້

(ມທ 26:14-16; ລກ 22:3-6)

¹⁰ຝ່າຍຢູດາອິສະກາຣີອົດ ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສິບສອງຄົນນັ້ນ, ໄດ້ໄປຫາພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ເພື່ອຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາ. ¹¹ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນດັງນັ້ນກໍດີໃຈແລະສັນຍາວ່າຈະເອົາເງິນໃຫ້ ແລ້ວຢູດາກໍຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາ.

ພຣະເຢຊູຖືສິນປັດສະຄາພ້ອມກັບສາວົກ

(ມທ 26:17-45; ລກ 22:7-14, 21-23; ຢຮ 13:21-30)

¹²ເມື່ອວັນຕົ້ນເທດສະການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບັງ ເຖິງເວລາເຂົາເຄີຍຂ້າລູກແກະສໍາລັບປັດສະຄານັ້ນ ພວກສາວົກມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄປຈັດແຈງປັດສະຄາໃຫ້ທ່ານຮັບປະທານບ່ອນໃດ.” ¹³ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປໂດຍສັງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນກຸງ ແລະຈະມີຊາຍຄົນໜຶ່ງທູນໝໍ້ນ້ຳມາພົບພວກທ່ານຈົ່ງຕາມຜູ້ນັ້ນໄປ. ¹⁴ລາວຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ຈົ່ງບອກເຈົ້າເຮືອນນັ້ນວ່າ ‘ອາຈານຖາມວ່າ ຫ້ອງຮັບແຂກສໍາລັບເຮົາທີ່ເຮົາຈະກິນປັດສະຄາກັບພວກສາວົກຂອງເຮົາໄດ້ນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ’. ¹⁵ເຈົ້າຂອງເຮືອນຈະຊີ້ໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນຫ້ອງໃຫຍ່ຂັ້ນເທິງທີ່ຕົກແຕ່ງພ້ອມໄວ້ແລ້ວ ທີ່ນັ້ນແຫລະ, ຈົ່ງຈັດແຈງໄວ້ສໍາລັບພວກເຮົາ.” ¹⁶ສາວົກສອງຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປ ແລ້ວເຂົ້າໃນກຸງກໍໄດ້ພົບເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາແລ້ວເຂົາໄດ້ຈັດແຈງປັດສະຄາໄວ້.

¹⁷ຄັນເຖິງເວລາຄໍ່າແລ້ວພຣະອົງກໍສະເດັດມາກັບສາວົກສິບສອງຄົນນັ້ນ. ¹⁸ເມື່ອເຂົາກໍາລັງນັ່ງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ ແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກໍາລັງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ກັບເຮົານີ້ແຫລະ.” ¹⁹ຝ່າຍເຂົາກໍພາກັນທຸກໃຈ ແລະທູນຖາມພຣະອົງເທື່ອລະຄົນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຂ້ານ້ອຍຕີ້.” ²⁰ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ “ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນສິບສອງຄົນນີ້ ຄືຜູ້ທີ່ກໍາລັງຈ້າຮ່ວມຊາມດຽວກັບເຮົາ. ²¹ດ້ວຍວ່າ, ບຸດມະນຸດຈະສະເດັດໄປຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍາພິເຖິງເລື່ອງເພິ່ນ ແຕ່ວິປັດແກ່ຜູ້ທີ່ຈະທໍລະຍົດຕໍ່ບຸດມະນຸດ ຖ້າຜູ້ນັ້ນບໍ່ເກີດມາກໍດີກວ່າ.”

ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງສິນມະຫາສະໝິດ

(ມທ 26:26-30; ລກ 22:15-20; ຢຮ 11:23-25)

²²ລະຫວ່າງອາຫານມື້ນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຈັບເຂົ້າຈີ່ມາຂໍພຣະພອນແລ້ວ, ຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຍິ່ນ

ໃຫ້ພວກສາວົກໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮັບເທີນ ນີ້ແຫລະ, ຄືກາຍຂອງເຮົາ.” ²³ ແລ້ວພຣະອົງຊົງຈັບເອົາຈອກມາໂມທະນາພຣະຄຸນແລະຊົງຍື່ນໃຫ້ເຂົາ ແລະເຂົາກໍຮັບຕື່ມທຸກຄົນ. ²⁴ ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ນີ້ແຫລະ ຄືເລືອດຂອງເຮົາ ແມ່ນເລືອດອັນກຸ່ງວກັບພຣະສັນຍາທີ່ຖອກອອກເພື່ອຄົນຫລາຍຄົນ. ²⁵ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ຕື່ມນ້ຳຜົນອະນຸ່ນຕໍ່ໄປອີກຈົນກວ່າວັນນັ້ນມາເຖິງ ຄືວັນທີ່ເຮົາຈະຕື່ມອັນໃໝ່ໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.” ²⁶ ເມື່ອຮ້ອງເພງສັນລະເສີນແລ້ວ ເຂົາກໍພາກັນອອກໄປຍັງພູໜາກກອກເທດ.

ຊົງກ່າວລ່ວງໜ້າໄວ້ວ່າເປໂຕຈະປະຕິເສດ

(ມທ 26:30-35; ລກ 22:31-34; ຢຮ 13:36-38)

²⁷ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ພວກທ່ານທຸກຄົນຈະສະດຸດໃຈ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ ‘ເຮົາຈະປະທານຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະແກະຝຸງນັ້ນຈະແຕກຊະກັນໄປ’. ²⁸ ແຕ່ເມື່ອຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ ເຮົາຈະໄປເຖິງແຂວງຄາລີເລກ່ອນໜ້າພວກທ່ານ.” ²⁹ ເປໂຕໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າທຸກຄົນຈະສະດຸດໃຈ ສ່ວນຂ້ານ້ອຍບໍ່ສະດຸດໃຈ.” ³⁰ ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເປໂຕວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ໃນຄືນວັນນີ້ແຫລະ, ກ່ອນໄກ່ຈະຂັ້ນສອງເທື່ອທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.” ³¹ ແຕ່ເປໂຕທູນຕອບຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍກັບທ່ານ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິເສດທ່ານຈັກເທື່ອ” ຝ່າຍພວກສາວົກກໍທູນຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນທຸກຄົນ.

ຊົງອ້ອນວອນໃນສວນເຄັດເຊມາເນ

(ມທ 26:36-46; ລກ 22:39-46)

³² ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວົກໄປບ່ອນໜຶ່ງຊື່ເຄັດເຊມາເນ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ເມື່ອເຮົາໄປອ້ອນວອນ.” ³³ ພຣະອົງໄດ້ຊົງພາເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນ ໄປນຳ ແລ້ວຊົງເກີດວິຕົກແລະໜັກພຣະໄທຫລາຍ. ³⁴ ຈົ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງເຮົາກໍທຸກໜັກແທບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ຈົ່ງຄອຍເຝົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ເທີນ.” ³⁵ ເມື່ອໄດ້ສະເດັດໄປອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ພຣະອົງຊົງທູບພຣະກາຍລົງແລະອ້ອນວອນວ່າ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຂໍໃຫ້ໂມງນັ້ນລ່ວງພື້ນໄປຈາກພຣະອົງ. ³⁶ ພຣະອົງຊົງທູນວ່າ, “ອັບບາບິດາເອີຍ, ພຣະອົງອາດຊົງກະທຳສິ່ງທັງປວງໄດ້ ຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນພື້ນໄປຈາກລູກທ້ອນ ແຕ່ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈປາດຖະໜາຂອງລູກ ແຕ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະໄທຂອງພຣະອົງເທີນ.” ³⁷ ພຣະອົງຈົ່ງສະເດັດກັບຄືນມາຊົງເຫັນເຂົານອນຫລັບຢູ່ ແລະຊົງກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນເອີຍ, ທ່ານນອນຫລັບຫລື ທ່ານບໍ່ສາມາດຈະຄອຍຢູ່ຈັກຊົ່ວໂມງດຽວຫລື. ³⁸ ຈົ່ງເຝົ້າລະວັງແລະອ້ອນວອນຢູ່ເພື່ອຈະບໍ່ຕົກໃນການທົດລອງ ຈິດໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈົງ ແຕ່ກາຍກໍອ້ອນກຳລັງ.” ³⁹ ພຣະອົງຈົ່ງສະເດັດໄປອ້ອນວອນອີກເທື່ອໜຶ່ງຊົງກ່າວຄຳເໝືອນເທື່ອກ່ອນ. ⁴⁰ ຄັນສະເດັດກັບຄືນມາກໍຊົງເຫັນສາວົກນອນຫລັບຢູ່ ເພາະຕາຂອງເຂົາມືນບໍ່ຂຶ້ນ ແລະເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະທູນປະການໃດ. ⁴¹ ເມື່ອສະເດັດກັບມາເທື່ອທີສາມ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງນອນຫລັບເຂົາເມື່ອຍຢູ່ຫລື ພໍເທາະເວລາມາເຖິງແລ້ວ ເບິ່ງແມ, ບຸດມະນຸດກຳລັງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງຄົນບາບ. ⁴² ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນພາກັນ

ໄປເທາະ ເບິ່ງແມ, ຜູ້ທີ່ມອບເຮົານັ້ນມາໃກ້ແລ້ວ.”

ການມອບແລະການຈັບພຣະເຢຊູໄປ

(ມທ 26:37-46; ລກ 22:47-43; ຢຮ 18:2-12)

⁴³ເມື່ອພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວບໍ່ທັນຂາດຄຳ ໃນທັນໃດນັ້ນຢູ່ດາທີ່ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສົບສອງຄົນນັ້ນ ພ້ອມກັບປະຊາຊົນຖືດາບຖີໄມ້ຄ້ອນ ໄດ້ມາຈາກພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ພວກນັກທຳ, ແລະພວກເຖົ້າແກ່. ⁴⁴ຜູ້ທີ່ຈະມອບພຣະອົງນັ້ນໄດ້ໃຫ້ສັນຍານແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຈູບຄຳນັບຜູ້ໃດ ກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນແທລະ ຈົ່ງຈັບກຸມເອົາໄປຮັກສາໄວ້ໃຫ້ດີ.” ⁴⁵ພໍຢູ່ດາມາເຖິງກໍເຂົ້າມາຫາພຣະອົງທັນທີທູນວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ” ແລ້ວຈູບຄຳນັບພຣະອົງຢ່າງຮັກແພງ. ⁴⁶ຝ່າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍລົງມືຈັບພຣະອົງໄວ້. ⁴⁷ແຕ່ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຍິນຢູ່ທັນຊັກດາບອອກ ພັນຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຖືກຫຼຸຂາດເບື້ອງໜຶ່ງ. ⁴⁸ພຣະເຢຊູຊົງຖາມເຂົາເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຖືດາບຖີໄມ້ຄ້ອນອອກມາຈັບເຮົາເໝືອນຈັບໂຈນຫລື. ⁴⁹ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນສັ່ງສອນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຈັບເຮົາ ແຕ່ຂໍໃຫ້ພຣະຄຳພີທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ສຳເລັດເສຍທ້ອນ.” ⁵⁰ແລ້ວສາວົກທັງໝົດໄດ້ປະຖິ້ມພຣະອົງພາກັນໜີໄປ.

ຊາຍໝູ່ມູ່ຜູ້ທີ່ໜີໄປ

⁵¹ມີຊາຍໝູ່ມູ່ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມູ່ຜ້າປ່ານຜືນດຽວຕາມພຣະອົງໄປ ເຂົາກໍຈັບຊາຍໝູ່ມູ່ນັ້ນ. ⁵²ຊາຍນັ້ນໄດ້ແກ່ຜ້າປ່ານຜືນນັ້ນຖິ້ມແລ່ນໜີໄປດ້ວຍຕົວເປົ່າ.

ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າສານສູງສຸດ

(ມທ 26:57-68; ລກ 22:54-55; ຢຮ 18:13-14, 19-24)

⁵³ເຂົາໄດ້ພາ ພຣະເຢຊູໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດ ແລະມີພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ພວກເຖົ້າແກ່, ກັບພວກນັກທຳໄດ້ຊຸມນຸມພ້ອມກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ⁵⁴ສ່ວນ ເປໂຕໄດ້ຕາມພຣະເຢຊູໄປໃນລະຍະທ່າງໂກ ຈົນເຂົ້າໄປເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດແລ້ວນັ່ງຝັງໄຟຢູ່ກັບພວກຍາມ. ⁵⁵ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບບັນດາສະມາຊິກສະພາຈິ່ງຫາພະຍານມາເບີກຕໍ່ສູ້ ພຣະເຢຊູ ເພື່ອຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ ແຕ່ຫາຫລັກຖານບໍ່ໄດ້. ⁵⁶ດ້ວຍມືຫລາຍຄົນເບີກພະຍານຕົວະຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ ແຕ່ຄຳຂອງເຂົາແຕກຕ່າງກັນ. ⁵⁷ມີລາງຄົນຍິນຂຶ້ນເບີກພະຍານຕົວະຕໍ່ສູ້ພຣະອົງວ່າ, ⁵⁸“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄົນນີ້ເວົ້າວ່າ, ‘ຝ່າຍເຮົາຈະມ້າງພຣະວິຫານຫລັງນີ້ທີ່ສ້າງດ້ວຍມືມະນຸດ ແລະພາຍໃນສາມວັນຈະສ້າງຂຶ້ນອີກຫລັງໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດດ້ວຍມືມະນຸດ.’” ⁵⁹ເຖິງປານນັ້ນຄຳພະຍານຂອງເຂົາກໍບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ. ⁶⁰ມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຍິນຂຶ້ນຖ້າມກາງທີ່ປະຊຸມ ຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕອບຫຍັງຫລື ຄຳພະຍານທີ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກ່າວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າເປັນແນວໃດ.” ⁶¹ແຕ່ພຣະອົງຊົງມີດຢູ່ ບໍ່ໄດ້ຕອບປະການໃດມະຫາປະໂລຫິດຈິ່ງຖາມພຣະອົງອີກວ່າ, “ເຈົ້າເປັນ ພຣະຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຄວາມສຸກຫລື.” ⁶²ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນແທລະ ແລະພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບ ແລະກຳລັງສະເດັດມາໃນເມກແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ.” ⁶³ມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ນັ້ນໄດ້ຈືກເສື້ອຂອງຕົນແລ້ວກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການພະຍານອັນໃດອີກ.” ⁶⁴ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຄຳໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ແລ້ວ

ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ” ຂາປະຊຸມທັງໝົດຈຶ່ງເຫັນວ່າ ພຣະອົງຄວນຖືກໂທດປະຫານຊີວິດ. ⁶⁵ມີລາງຄົນຕັ້ງຕົ້ນຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ພຣະອົງ, ເຂົາຜ້າມັດພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ທຸບຕີພຣະອົງດ້ວຍເວົ້າແກ່ພຣະອົງວ່າ, “ທວາຍເບິ່ງແມ” ພວກຄົນໃຊ້ກໍໄດ້ຮັບເອົາພຣະອົງໄປຕົບຕີ.

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:69-75; ລກ 22:56-62; ຢຮ 18:15-18, 25:27)

⁶⁶ເມື່ອ ເປໂຕຍັງຢູ່ທາງລຸ່ມກາງເດີນບ້ານ ມີຍິງໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດຢ່າງມາ. ⁶⁷ເມື່ອນາງເຫັນ ເປໂຕນັ່ງຝັງໄຟຢູ່ ນາງກໍຫລວງເພ່ງເບິ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ໂຕເຄີຍຢູ່ກັບໂທນາຊາເຣັດ ຄືເຢຊູນັ້ນເໝືອນກັນ.” ⁶⁸ແຕ່ເປໂຕປະຕິເສດວ່າ, “ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈ” ເປໂຕຈຶ່ງອອກໄປທີ່ປະຕູບ້ານແລ້ວໄກ່ກໍຂັນ. ⁶⁹ເມື່ອຍິງໃຊ້ຄົນນັ້ນເຫັນ ເປໂຕກໍຕັ້ງຕົ້ນບອກກັບຄົນທີ່ຢູ່ຫ້ນອີກວ່າ, “ຄົນນີ້ແຫລະ, ເປັນພັກພວກກັບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ.” ⁷⁰ແຕ່ເປໂຕໄດ້ປະຕິເສດອີກ, ຫລັງຈາກນັ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກຄົນທີ່ຍືນຢູ່ຫ້ນໄດ້ເວົ້າກັບ ເປໂຕອີກວ່າ, “ໂຕເປັນພັກພວກກັບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນແທ້ ເພາະໂຕເປັນໄທຄາລີເລເໝືອນກັນ.” ⁷¹ແຕ່ເປໂຕຕັ້ງຕົ້ນສະບັດສາບານວ່າ, “ຄົນຜູ້ທີ່ມີງເວົ້ານັ້ນກູບໍ່ຮູ້ຈັກ.” ⁷²ໃນທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍຂັນເປັນເທື່ອທີສອງ ເປໂຕຈຶ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະເຢຊູຊົງບອກກັບຕົນວ່າ, “ກ່ອນໄກ່ຂັນສອງເທື່ອ ທ່ານຈະປະຕິເສດບໍ່ຮັບຮູ້ເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ” ເມື່ອຫວນຄິດຂຶ້ນ ເປໂຕກໍຮ້ອງໄທ້.

ບົດທີ 15

ພຣະເຢຊູຕໍ່ໜ້າປີລາດເຈົ້າເມືອງ

(ມທ 27:1-2, 11-14; ລກ 23:1-5; ຢຮ 18:28-38)

¹ພໍຮຸ່ງເຂົ້າພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ພວກເຖົ້າແກ່, ພວກນັກທຳ, ແລະບັນດາສະມາຊິກສະພາໄດ້ປຶກສາກັນ ແລ້ວຈຶ່ງມັດ ພຣະເຢຊູພາໄປມອບໃຫ້ປີລາດ. ²ປີລາດຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຫລື” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນຖືກແລ້ວ.” ³ຝ່າຍພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ພຣະອົງຫລາຍປະການ. ⁴ປີລາດຈຶ່ງຖາມພຣະອົງອີກວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕອບປະການໃດຫລື ເບິ່ງແມ, ເຂົາພ້ອງເຈົ້າຫລາຍປະການປານນັ້ນ.” ⁵ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບປະການໃດອີກ ຈົນປີລາດປະຫລາດໃຈ.

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກຄຳພິພາກສາໃຫ້ເຖິງສິ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:15-26; ລກ 23:13-25; ຢຮ 18:39-19:16)

⁶ໃນຄາວເທດສະການນັ້ນປີລາດ ເຄີຍປ່ອຍນັກໂທດຄົນໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາຕາມທີ່ເຂົາຮ້ອງຂໍ. ⁷ມີຄົນໜຶ່ງຊື່ບາຣາບາທີ່ຖືກຂັງຢູ່ໃນຈຳພວກຄົນກະບົດ ທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນໃນການກະບົດນັ້ນ. ⁸ປະຊາຊົນໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາປີລາດ ຕັ້ງຕົ້ນຂໍໃຫ້ເພິ່ນເຮັດຕາມທີ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ເຂົານັ້ນ. ⁹ປີລາດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍກະສັດຂອງຊາວຍິວໃຫ້ພວກເຈົ້າຫລື.” ¹⁰ເພາະເພິ່ນກຳລັງຮູ້ວ່າພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ມອບພຣະອົງໄວ້ດ້ວຍຄວາມອິດສາ. ¹¹ແຕ່ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ຍົວະຍົງປະຊາຊົນ ໃຫ້ຂໍປີລາດປ່ອຍ ບາຣາບາແທນພຣະເຢຊູ. ¹²ປີລາດຈຶ່ງຖາມເຂົາ

ອີກວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຢ່າງໃດແກ່ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າເອີ້ນວ່າກະສັດຂອງຊາດຢິວ.”
13ເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ, “ຄຶງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ” 14ປີລາດຈິ່ງຖາມເຂົາວ່າ, “ຄຶງເຮັດຫຍັງ
ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ” ແຕ່ປະຊາຊົນແຮງຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ, “ຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.” 15ປີລາດ
ປາດຖະໜາຈະເອົາໃຈປະຊາຊົນຈິ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ເຂົາເມື່ອໃຫ້ຂຽນພຣະເຢຊູ ແລ້ວ ກໍມອບ
ໃຫ້ຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ພວກທະຫານເຍາະເຍີ້ຍພຣະເຢຊູ

(ມທ 27:27-31; ຢຮ 19:2-3)

16ພວກທະຫານຈິ່ງນຳພຣະອົງໄປໃນບໍລິເວນທີ່ເອີ້ນວ່າໄປຣໂຕຣຽນ ແລ້ວໄດ້ເອີ້ນພວກທະ-
ຫານທັງກອງ^[1] ໃຫ້ມາໂຮມກັນທີ່ນັ້ນ. 17ເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນມານຸ່ງໃຫ້ພຣະອົງ ແລ້ວ
ເອົາເຄືອໜາມຖັກເປັນ ໂຄ້ງແທນພວງມາໂລສຸບໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ. 18ແລະຕັ້ງຕົ້ນຄຳ-
ນັບພຣະອົງທູນວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຢິວເອີຍ, ຈົ່ງຊົງພຣະຈະເລີນເທີນ.” 19ເຂົາໄດ້ເອົາໄມ້ອັ-
ຕິພຣະສຽນພຣະອົງ, ຖົ່ມນ້ຳລາຍໃສ່ພຣະອົງ, ແລະຄູເຂົ້າລົງຄູ່ກັບພຣະອົງ. 20ເມື່ອໄດ້ເຍາະ-
ເຍີ້ຍພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາໄດ້ຖອດເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນໂຕນັ້ນອອກ ແລ້ວເອົາເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງ
ມານຸ່ງໃຫ້ ແລະນຳພຣະອົງອອກໄປເພື່ອຕອກຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ການຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

(ມທ 27:32-44; ລກ 23:26-43; ຢຮ 19:17-27)

21ມີຄົນໜຶ່ງຊື່ຊີໂມນ ໄທເມືອງ ກິເຣເນ ເປັນພໍ່ຂອງອາເລັກຊັນໂດ ແລະ ຣູໂຟ ກຳລັງມາຈາກ
ບ້ານນອກຕາມທາງນັ້ນ ເຂົາກໍເກນເອົາຊີໂມນ ຜູ້ນັ້ນ ໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງໄປ.
22ເຂົາພາພຣະອົງມາເຖິງບ່ອນໜຶ່ງຊື່ໂຄລະໂຄທາ (ແປວ່າບ່ອນກະໂຫລກຫົວ). 23ເຂົາໄດ້ເອົາ
ເທລື້າແວງປົນກັບຢາງໄມ້ຫອມມາຖວາຍພຣະອົງແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງຮັບ. 24ຄັນໄດ້ຄຶງພຣະອົງໄວ້
ທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ເຂົາກໍເອົາເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງມາຈົກສະຫລາກແບ່ງປັນກັນ ເມື່ອຮູ້ວ່າ
ໃຜຈະໄດ້ອັນໃດ. 25ເມື່ອເຂົາຄຶງພຣະອົງໄວ້ນັ້ນເປັນເວລາສາມໂມງເຊົ້າ^[2]. 26ເຂົາໄດ້ຂຽນຂໍ້
ຫາລົງໂທດໃສ່ພຣະອົງໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຢິວ.” 27ເຂົາໄດ້ເອົາໂຈນສອງຄົນຄຶງໄວ້
ພ້ອມກັບພຣະອົງ ເບື້ອງຂວາຄົນໜຶ່ງ ເບື້ອງຊ້າຍຄົນໜຶ່ງ. 28[ຕ້ອງສຳເລັດຕາມພຣະຄຳພີທີ່ຂຽນ
ໄວ້ວ່າ, “ເພິນຖືກນັບເຂົ້າກັບຄົນລ່ວງລະເມີດ”.] 29ຝ່າຍຄົນທັງປວງທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປມານັ້ນ ກໍ
ພົ້ນປະໝາດພຣະອົງແລະສັ່ນຫົວໂດຍກ່າວວ່າ, “ເຮີຍ, ເຈົ້າຜູ້ມ້າງພຣະວິຫານແລະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່
ໃນສາມວັນ, 30ຈົ່ງຊ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນເສຍ.” 31ໃນທຳນອງດຽວ
ກັນນັ້ນ ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກນັກທຳກຳພາກັນເຍາະເຍີ້ຍໃນລະຫວ່າງພວກເຂົາເອງ
ເໝືອນກັນວ່າ, “ມັນຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ພົ້ນໄດ້ ແຕ່ຊ່ອຍຕົນເອງບໍ່ໄດ້. 32ໃຫ້ພຣະຄຣິດກະສັດ

[1]ຢ່າງນ້ອຍຈຳນວນຫ້າຮ້ອຍຄົນ. [2]ສະໄໝນີ້ເຄີຍເວົ້າກັນວ່າ ເກົ້າໂມງເຊົ້າ. [3]ສະໄໝນີ້ເຄີຍວ່າເວລາທ່ຽງ.
[4]ສະໄໝນີ້ເຄີຍວ່າ ບ່າຍສາມໂມງ.

ແຫ່ງຊາດອິສຣາເອນລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນດຽວນີ້ເທາະ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ” ແລະສອງຄົນນັ້ນຜູ້ຖືກຄົງໄວ້ພ້ອມກັນກັບພຣະອົງ ກໍໄດ້ກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າຕໍ່ພຣະອົງເໝືອນກັນ.

ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 27:45-56; ລກ 23:44-49; ຢຮ 19:28-30)

³³ຄັນເຖິງເວລາຫົກໂມງ^[໑] ກໍບັງເກີດມິດມົວທົ່ວແຜ່ນດິນຈົນເຖິງເກົ້າໂມງ.^[໒] ³⁴ພໍເກົ້າໂມງ ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, “ເອໂລອີ, ເອໂລອີ ລາມາ ຊະບັກທານີ” (ແປວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ເພາະເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປະຖິ້ມຂ້າພຣະອົງ ເສຍ”). ³⁵ບາງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ຫີນເມື່ອໄດ້ຍິນກໍເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ມັນຮ້ອງຫາເອລີຢາ.” ³⁶ມີຄົນ ໜຶ່ງແລ່ນໄປເອົາຟອງນ້ຳຈຸ່ມເທລີ້າແວງສົ້ມໃຫ້ເຕັມ ຈຶ່ງສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ອ້ຍິນໃຫ້ພຣະອົງສະເຫວີຍໂດຍເວົ້າວ່າ, “ພ້າວເທື່ອຖ້າເບິ່ງກ່ອນວ່າເອລີຢາຈະມາບົດມັນຫລືບໍ່.” ³⁷ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງຮ້ອງສຽງດັງແລ້ວກໍສິ້ນພຣະຊົນ. ³⁸ຂະນະນັ້ນຜ້າກັງໃນພຣະວິຫານກໍຖືກຊົງຈົກເປັນສອງ ຕ່ອນຕັ້ງແຕ່ເທິງຈົນເຖິງລຸ່ມ. ³⁹ສ່ວນນາຍຮ້ອຍທະຫານທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ ພຣະພັກພຣະອົງ ເມື່ອເຫັນ ວ່າພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນຢ່າງນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈົງແທ້ແລ້ວ, ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນພຣະບຸດຂອງ ພຣະເຈົ້າ.” ⁴⁰ແລະຍັງມີພວກແມ່ຍິງທີ່ກຳລັງມອງເບິ່ງແຕ່ໄກ ໃນພວກນັ້ນມີມາຣິອາໄທມັກດາລາ, ມາຣິອາແມ່ຂອງຢາໂກໂບນ້ອຍແລະຂອງໂຢເຊ, ກັບນາງຊາໂລເມ. ⁴¹ຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ຕິດຕາມແລະປະຕິບັດພຣະອົງເມື່ອຊົງຢູ່ໃນແຂວງຄາລິເລ ແລະແມ່ຍິງອື່ນອີກຫລາຍຄົນທີ່ ໄດ້ຂຶ້ນມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມກັບພຣະອົງໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ.

ການບັນຈຸພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 27:57-61; ລກ 23:50-56; ຢຮ 38:42)

⁴²ຄັນເຖິງເວລາຄືແລ້ວ ເນື່ອງໃນວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດຕຽມຄືວັນກ່ອນວັນຊະບາໂຕ, ⁴³ໂຢເຊັບ ໄທບ້ານອາຣິມາທາຍຜູ້ເປັນສະມາຊິກແຫ່ງສານສູງສຸດທີ່ມີກຽດຄົນໜຶ່ງ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ຄອງຫາ ລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ກ້າເຂົ້າໄປຫາປີລາດຂໍເອົາພຣະສົບພຣະເຢຊູ. ⁴⁴ປີລາດກໍ ປະຫລາດໃຈທີ່ ພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ຈຶ່ງເອີ້ນນາຍຮ້ອຍມາຖາມວ່າຕາຍເຫຼີງແລ້ວຫລື. ⁴⁵ເມື່ອໄດ້ຮູ້ເລື່ອງຈາກນາຍຮ້ອຍແລ້ວປີລາດຈຶ່ງມອບພຣະສົບໃຫ້ແກ່ໂຢເຊັບ. ⁴⁶ຝ່າຍໂຢເຊັບ ໄດ້ຊື້ຜ້າປ່ານ ແລະເມື່ອອັນເຊີນພຣະສົບລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ກໍເອົາຜ້າປ່ານນັ້ນຫຸ້ມຫໍ່ ໄວ້ ແລ້ວອັນເຊີນພຣະສົບໄປບັນຈຸຈາງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ທີ່ສະກັດໄວ້ໃນຫີນແລະກຶ່ງກ້ອນຫີນອັດ ປາກອຸບໂມງໄວ້. ⁴⁷ຝ່າຍມາຣິອາໄທມັກດາລາແລະມາຣິອາແມ່ຂອງໂຢເຊ ກໍໄດ້ເຫັນບ່ອນທີ່ ໂຢເຊັບບັນຈຸພຣະສົບໄວ້ນັ້ນ.

ບົດທີ 16

ການຄົ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 28:1-8; ລກ 24:1-12; ຢຮ 20:1-10)

¹ເມື່ອວັນຊະບາໂຕລ່ວງໄປແລ້ວມາຣິອາໄທມັກດາລາ, ມາຣິອາແມ່ຂອງຢາໂກໂບ, ແລະ

ນາງຊາໂລເມ ໄດ້ຊື້ເຄື່ອງຫອມເພື່ອຈະເອົາໄປທົດສົງພຣະສົບຂອງພຣະອົງ. ²ເວລາຮຸ່ງເຊົ້າໃນວັນຕົ້ນສັບປະດາ ພໍຕາເວັນອອກເຂົາກໍມາເຖິງອຸບໂມງ. ³ແລະເຂົາເວົ້າກັນຢູ່ວ່າ, “ໃຜໜ້າຈະກຶ່ງກ້ອນຫີນນັ້ນອອກຈາກປາກອຸບໂມງໃຫ້ເຮົາ.” ⁴ເມື່ອເຂົາເບິ່ງກໍເຫັນວ່າກ້ອນຫີນນັ້ນກຶ່ງອອກແລ້ວ (ເພາະເປັນຫີນກ້ອນໃຫຍ່ເຕັມທີ). ⁵ເມື່ອເຂົາໄປໃນອຸບໂມງແລ້ວ ເຂົາໄດ້ເຫັນຄົນໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາມຸ່ງເສື້ອຍາວສີຂາວພວກຍິງນັ້ນກໍສະທ້ານຕົກໃຈ. ⁶ຝ່າຍຄົນໜຸ່ມນັ້ນໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ຢ່າຕົກໃຈເທາະ ພວກນາງມາຊອກຫາພຣະເຢຊູໄທນາຊາເຣັດ ຜູ້ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ນີ້ແຫລະ, ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ວາງພຣະສົບຂອງພຣະອົງໄວ້. ⁷ແຕ່ຈົ່ງໄປບອກພວກສາວົກຂອງພຣະອົງທັງ ເປໂຕ ວ່າ ‘ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລິເລກ່ອນເຈົ້າທັງຫລາຍແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຫັນພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເໝືອນພຣະອົງຊົງບອກໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ.’” ⁸ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍອອກຈາກອຸບໂມງ ບິບໜີໄປ ເພາະຄວາມວຸ້ນວາຍຍ້ານກົວຕົວສິ້ນໄດ້ຕົກໃສ່ເຂົາ ແລະບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງເພາະເຂົາຍ້ານ.

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດຕົນໃຫ້ມາຣິອາມັກດາລາເຫັນ

(ມທ 28:9-10; ຢຮ 20:11-18)

⁹ຄັນຮຸ່ງເຊົ້າວັນຕົ້ນສັບປະດາ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເປັນຄົນມາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກົດຕົນໃຫ້ນາງ ມາຣິອາໄທມັກດາລາເຫັນກ່ອນ ຄືມາຣິອາຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ຜິອອກເຈັດໂຕນັ້ນ. ¹⁰ມາຣິອາຈິ່ງໄປບອກພວກຄົນທີ່ເຄີຍຢູ່ກັບພຣະອົງແຕ່ກ່ອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍາລັງເປັນທຸກແລະຮ້ອງໄຫ້ຢູ່. ¹¹ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະທັງໄດ້ຍິນວ່ານາງມາຣິອາໄດ້ເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາກໍບໍ່ເຊື່ອ.

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດພຣະກາຍໃຫ້ສິດສອງຄົນເຫັນ

(ລກ 24:13-35)

¹²ພາຍລຸນມາ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກົດພຣະກາຍອີກຮູບໜຶ່ງໃຫ້ສິດສອງຄົນເຫັນ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາກໍາລັງເດີນທາງອອກໄປບ້ານນອກ. ¹³ສິດສອງຄົນນັ້ນຈິ່ງກັບຄືນມາບອກສິດອື່ນໆ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮັບສົ່ງແກ່ອັກຄະສາວົກສິບເອັດຄົນ

(ມທ 28:16-20; ລກ 24:36-49; ຢຮ 20:19-26; ກຈກ 1:6-8)

¹⁴ພາຍຫລັງ, ພຣະອົງຊົງປະກົດແກ່ສາວົກສິບເອັດຄົນນັ້ນ ເມື່ອເຂົານັ່ງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ ພຣະອົງຊົງຕິຕຽນເຂົາ ເພາະເຂົາສົງໄສແລະມີໃຈແຂງກະດ້າງ ດ້ວຍເຫດທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອພວກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງຊົງເປັນຄົນມາແລ້ວ. ¹⁵ຝ່າຍພຣະອົງຊົງສັ່ງພວກສາວົກວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈິ່ງໄປທົ່ວໂລກ^[1] ປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ມະນຸດສະໂລກທັງໝົດ. ¹⁶ຜູ້ທີ່

[1]ເຊີນເບິ່ງ ມທ 28:19.

ເຊື່ອແລະຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວຈະໄດ້ພັນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະຖືກໂທດ. ¹⁷ໝາຍສໍາຄັນເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດມີແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຄື: ເຂົາຈະຂັບໄລ່ຜິອອກໄດ້ດ້ວຍພຣະນາມຂອງເຮົາ, ເຂົາຈະເວົ້າພາສາແປກໆ ໄດ້. ¹⁸ເຂົາຈະຈັບໆໄດ້ ຖ້າເຂົາຕື່ມຂອງມີພິດຢ່າງໃດຈະບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍແກ່ເຂົາເມື່ອເຂົາວາງມືໃສ່ຄົນເຈັບປ່ວຍແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະດີເປັນປົກກະຕິ.

ການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ຟ້າສະຫວັນ

(ລກ 24:50-53; ກຈກ 1:9-11)

¹⁹ຄັນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງຮັບພຣະອົງໃຫ້ຂຶ້ນສູ່ຟ້າສະຫວັນປະທັບເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ²⁰ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງອອກໄປບ່າວປະກາດທຸກບ່ອນທຸກທີ່ ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮ່ວມງານກັບເຂົາ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ຄໍາປະກາດຂອງເຂົາຍືນຍັນໂດຍໝາຍສໍາຄັນທີ່ເກີດຂຶ້ນພ້ອມນັ້ນ.]

* * *

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.